

Mason. G. G. 83.

PHILOLOGICARUM EXERCITATIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

SPECIMEN SECUNDUM

SCRIPSIT

AUGUSTUS MEINEKE

BEROLINI
IN COMMISSIS AUGUSTI MYLII
MDCCCXLVI

TYPIIS ACADEMICIS

PHILOLOGICARUM EXERCITATIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
SPECIMEN SECUNDUM.

Athen. I p. 4 b. Charmus Syracusanus, si quando epulanti minutuli pisces apponerentur, dicere solebat *οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον*; ad quae Dindorfius „nescio“ inquit „quo auctore Casaubonus Homeri versum dicat *οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον ταλαίεργε πρέσβυ*; qui non est Homericus.“ Sane fefellit Casaubonus memoria; at legerat illum versum apud Diogenem Laert. II 117. ubi Bio Borysthenita, homo dicacissimus, eo usus esse dicitur *ἐρωτῆσεις εἰ θεοὶ εἰσὶν*. Videtur cyclici poetae versus esse, pariter ut ille quo idem Diogenes VII 163 utitur: *τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγὰς*; quem Welckerus ad Cratini *Ὀδυσσεύς* referebat.

I p. 6 c. Clearchus: *Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἔργῳ ἡΐστατο τῆς μακράννης ὀρνίθους τὸν τράχηλον ἔχειν, ὃν ὅτι πλείστον τοῖς ἡδέσι ἐνδιατρίβῃ*. De Melanthio eadem rettulit Photius Epist. 88. (Hist. com. p. 206.) ad Sardanapallum translata sunt a Cosma ad Gregorium in Maii Spicil. Rom. II p. 255. 615. Sequuntur apud Athenaeum litt. d. Aristotelis verba: *δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάτιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας*. In his primum τῆς Φάτιδος scribendum e cod. B. Phasis enim et Borysthenes hoc loco non fluviorum, sed urbium sunt nomina. Θαύματα autem non de praestigiis intelligenda, sed de loco in quo praestigiatōres, mimologi, neurospastae aliique id genus homines artes suas stupenti plebeculae exhibebant. Neglexerunt eam significationem thesauri Stephaniani editores etiam aliorum scriptorum exemplis comprobata. Ita Theophrastus Char. VI, 2: *ἐν θαύματι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν καθ' ἑκάστον περιμῶν*. Athenaeus X p. 452 f. *ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπεκρίνεται*

μίμους. In eandem sententiam accipienda verba Pausan. IX, 21 eximiae magnitudinis tritonem ἐν τοῖς Ῥωμαίων Θαύμασι se spectasse narrantis. Huiusmodi miraculis ostentandis in aliis urbibus alius locus assignatus erat, Romae campus Martius, Athenis praeter forum (Stobaeus Flor. LXXX, 6) imprimis Scirus et campus Thriasius, in aliis hippodromus (Dio Chrys. XX p. 493), in aliis denique peculiare quoddam miraculorum forum erat, τεράτων ἀγορά, de quo cfr. Lobeck. Aglaoph. p. 1304.

I p. 22b. Inter alia saltationum genera memorantur ὀρχήσεις Μαντινικαί, quod Μαντινικαί scribi et usus postulat et ratio. Quae enim a gentilibus in eis exeuntibus formantur possessiva, extrito ε terminantur in ικος, Πειραιϊκός, Χαιρωνικός, Δακελικός, alia apud Lobeckium Pathol. p. 322, quibus adde Τρομυλικός male Τρεμυλῖος scriptum in Simonidis versu apud Athen. XIV p. 658 c., Κορωνικός apud Strabon. IX. p. 407. in Κορωνιακός corruptum, et quod duplicem ecthlipsin passum est Φενικός a Φενεύς apud Stephanum Byz. s. v. Φενεύς. Ad genuinam formam proxime accedit quod cod. B. habet Μαντική, quemadmodum apud Themistium Or. XIII p. 199, 7 olim legebatur Μαντική ξένη pro Μαντινική. De Mantinensium orchestica egerat Stephanus s. v. Μαντίνα, ut intelligitur ex iis quae leguntur s. v. Λακεδαιμόνων. Fuit ea ex genere enoplio, quam tanta arte illi exercuerunt, ut primi eius auctores fuisse perhibeantur, docente Plutarcho V. Num. cap. 13: Σάλιοι δ' ἐκλήθησαν εὐχ, ὡς ἐνιοι μυθελογοῦσιν Σαμόθρακος ἀνδρὸς ἢ Μαντινέως, Σαλίον ὄνομα, πρώτου τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐκδιδάξαντος, quae ex Polemone deriuata sunt, qui teste Festo s. v. Salios p. 229 ed. Müll. Arcaea quendam fuisse dixerat nomine Salium, quem Aeneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui iuvenes Italicos ἐνόπλιον saltationem docuerit. Pro Salio Demeam nominat Ephorus apud Athenaeum IV p. 154 d. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὀπλομαχίας μαθήσεις ἐν Μαντινείᾳ πρῶτον εὐρέθησαν, Δημέου τοῦ τέχνημα καταδείξαντος. Hoplomachia enim non diversa existimanda est ab ὀρχήσει ἐνοπλίῃ, quae in eo cernebatur, ut arma cum decore corporis motu et ita tractarentur ut perfectae artis imaginem exhiberet. Quem Demeam vocavit Ephorus, Demonax dicitur Hermippo apud Athenaeum l. l. Ἑρμιππος δ' ἐν πρώτῃ περὶ νομοθετῶν τῶν μονομαχοῦντων εὐρετὰς ἀποφαίνει Μαντινεῖς, Δημόννακτος ἐνὸς τῶν πολιτῶν συμβουλευσάντος, καὶ ζηλωτὰς τοῦτου γενέσθαι Κυρηναίους. Quibus cave ita utaris ut Mantinenses gladiatoriae, qualis a Tuscis et Romanis exercebatur, auctores fuisse

existimes, cuius artis notitia apud Graecos in seriora incidi quam quibus Demonax vixit temporibus; neque enim dubium esse potest, quin Demonax iste idem sit, quem Herodotus IV 161 a Cyrenaeis adscitum memorat, ut reipublicae suae statum ordinaret.

I p. 28. f. Ἀντιφάνης.

Ἔστιν ὅψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ,
 ὀνός τε θάσιος καὶ μύρον καὶ στίγματα.
 Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
 πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Postrema haec ἐν πλησμονῇ etc. Dindorfius a praecedentibus separavit, cuius rei hanc haud dubie causam habuit, quod neque Κύπρις recte primam producit, totusque horum versuum Euripideus potius quam comicus color est. Eam ob rem ego in Com. gr. III p. 144. Dindorfio obsequutus sum. Est tamen quod dubitationem iniiciat; agit enim illo loco Athenaeus de variis vinorum generibus, de Lesbio Pramnio Thasio Chio Psithio, quorum singula singulis comicorum poetarum, Antidoti Alexidis Ehippi Eubuli Antiphanis Anaxandridis, testimoniis adstruit. In illis autem quos incerto poetae Dindorfius assignavit versibus nulla vini memoria, ut prorsus nullo pacto intelligi possit quo consilio eos scriptor reliquis intermiscuerit. Eam ob causam igitur eos a reliquis Antiphanis versibus, quibus ad sententiam aptissime coniunguntur, disiungi posse nego. Quod autem prima syllaba in nomine Κύπρις producitur, hanc causam habet, quod poeta notissimum Euripidis versum expressit, ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις ἐν πεινώσι δ' οὐ, de quo cfr. Matthiae Euripid. fragm. inc. 164. cui comparandus eiusdem poetae, ut suspicor, versus apud Hermiam ad Platonis Phaedr. p. 76. πληρεὶ γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὔξεται Κύπρις, de quo dixi Com. gr. IV p. 171. Similem ob causam idem noster poeta primam in τέκνον produxit τούτῳ δὲ τέκνον πολλὰ καγάθ' αἱ θεοί, de quo versu cfr. Com. gr. V. p. 77. quae excusatio etiam Aristoph. inc. fab. fragm. LXXXI p. 1194 adhibenda: αἶκων κτενῶ σε τέκνον. Accedit quod Antiphanes etiam alias tragicorum poetarum orationem imitatus est. Vide Aeoli fragm. I p. 7. Thamyram p. 55. Omphal. I p. 96. Philotheb. I. p. 126. Pro πράσσουσιν scribendum πράττουσιν.

I p. 29 c. Archestrati fragmenti versus undecimus ita exhibendus erat: οὐκ αἶψά σοι ὅμοιον ἔχων γέρας. Quae paucis interiectis sequuntur verba ἐνιοὶ δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παρανομίην, in iis ἐν τῷ καθόλου Casaubonus inter-

pretatur in totum, generaliter; non attulit tamen exempla eius loquutionis. Itaque ἐν τῷ fortasse ex dittographia ortum.

II p. 44 c. Μᾶτρης ὁ Ἀθηναῖος ἐν ἐβίῳ χρόνῳ οὐδὲν ἐσιταῖτο ἢ μυρεῖνης ἐλγόν. Ad haec conferendus Ptolemaeus apud Photium Bibl. p. 148, 1. Μᾶτρης ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιταῖτο. ubi vides Thebanum dici, quem Athenaeus vocat Atheniensem, quorum utrum rectius sit, vel nominis forma indicat, quae si Matris Athenas patriam habuisset, Μητρης esse deberet, cuius exempla habes in numis Atticis et Smyrnaeis apud Sestinum III. p. 546 et Mionnetum III. 20. qui male legunt Μητρος et Μητρες. Accedit quod Matris noster hymni in Herculem scripti auctor perhibetur ab Athenaeo X p. 412b. et Diodoro Sic. I, 24. Quale argumentum quis non videt in Thebanum potius hominem cadere quam in Atheniensem? Cfr. Babrius fab. 15. Ceterum eiusdem erroris exempla editoribus non animadversa habemus apud Schol. Pindari Olymp. II, 48 Παλλὰς Ἀθηναῖα ἢ πολιοῦχος τῶν Ἀθηναίων, et Schol. Aristoph. Acharn. 862 ἐσπούδαζον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν αὐλόν.

III p. 87 a. Αριστύνυμος Θεσεῖ „κόγχες ἦν βαπτῶν ἀλῶν“. ὁμοίως παραπλησίως δ' εἶρηκε καὶ Φρύνγες. Porsono ὁμοίως expungenti obsequutus est Dindorfius; scribendum potius ὁμοίως καὶ παραπλησίως δ' εἶρηκε, quae passim coniunguntur. V. Lobeckii Paralip. p. 62 not. 69. Adde Photium p. 195, 1. τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν διάνοιαν. Consimili ratione ἐπὶ τῇ ἰσῆ καὶ ὁμοίᾳ coniunxit Thucyd. I, 27 et V, 79. Teles Stobaei XL, 8. alii.

III p. 91 d. Demetrius Scepsius: Λάκωνά τινα κληθέντα ἐπὶ Σοῖνῃ. Cod. A. Σοῖναν. Itaque Σοῖναν scribendum, qua de forma dictum Specim. I p. 28. Adde Hesychium, Βορεασμοί: Ἀθήνητιν οἱ ἄγοντες Βορέε ἐσργαῖς καὶ Σοῖναν (Σοῖναν). Ex eodem genere est τριγῶλα pro attico τρίγλα, restituendum illud ex codd. Archestrato apud Athen. p. 320 a. et κίχλα Babrio fab. 72, 19, Αἴτνα pro Αἴττη apud Constant. Porph. Them. II p. 58, 18. Βέργα pro Βέργη apud Scymnum Per. 654., πτέρνα pro πτέρην apud Photium p. 469, 23. τρύπα (non τρύπα) pro τρύπη apud Eustath. ad Hom. p. 1069, 22. Nec μαρίλα recte scriptum in Thesaurο Parisino pro μαρίλα. Sequuntur apud Athenaeum Laconis verba: ὦ φάγημα μιᾶρόν, οὔτε μὴ νῦν σε ἀφέω μαλ' ἀκισθείς, οὐτ' αὔθις ἐτι λάβομαι. ubi Dindorfius ἀφῶ aut ἀφήσω requirit; at ἀφέω a sermone Lacedaemoniorum non alienum esse aliunde constat. Tum scribendum οὔτ' ἂν αὔθις, sive malis αὔτις cum cod. A.

III p. 98 d. τοιοῦτος ἦν καὶ Ἀλέξαρχος, ὁ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος ἀδελφός, ὁ τὴν Οὐρανόπολιν κτίσας. Uranopolitarum civitas ab Alexarcho condita quo loco sita fuerit a Plinio indicatum putatur II. N. IV, 10. ubi de Atho monte disserit: oppidum in cacumine fuit Acrothron, nunc sunt Uranopolis, Palaeotrium, Thyssus, Cleonae, Appollonia. Sed huius testimonii ambigua fides est. Veriora docet Strabo Epit. libri VII a Kramero edita p. 17. e Demetrio Scepsio: εἰς ὑψηλὸν εἶναι πλαταμῶνα πλεθριαῖον σχεδὸν τι τὸ μήκος — ὅπου Ἀλέξαρχον τὸν Ἀντιπάτρου πόλιν ὑποδείμασθαι τὴν Οὐρανόπολιν λ' σταδίων τὸν κύκλον ἔχουσαν. Ad huius igitur rupis radices inter Acanthum et Sanas Uranopolis erat condita.

III p. 105 a. In Archestrati fragmenti versu primo revocandum quod libri habent ἀλλὰ παρὲς λῆρον πολὺν ἀστακὸν ὦνον. Integrum ut versum faceret Valckenarius scribebat πολυνύμμου ἀστακόν, cui nollem obsecundasset Dindorfius, quum λῆρος πολὺς quasi proverbii loco dicatur. V. Cicero ad Attic. XVI, 1. Aristoph. Polyidi fragm. 1.

III p. 109 f. In Lyncei epistola ad Diagoram scripta post verba τὸν αὐτὸν τρόπον — γίνεται τὸν ἐσθιόντα sequebantur sine dubio ea quae ex eadem epistola asseruntur ab Athenaeo XV p. 647 b. Mox sequuntur haec: τοῦτου τοῦ ἄρτου (ἁχαίνου) μνημονεύει Σῆμος ἐν ὁγδόῃ Δηλιάδος λέγων ἐν ταῖς δεσμοφόροις γίνεσθαι, quae Lobeckius Aglaoph. p. 1063 ita scripsit λέγων ἐν τοῖς δεσμοφορίοις γενέσθαι. Scribendum potius λέγων ταῖς δεσμοφόροις γίνεσθαι, ut III p. 113 b. τὸν ἀνάστατον καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. Pergit Athenaeus: εἰπὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἐορτὴ καλεῖται Μεγαλαρτία, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων

Ἀχαίνην στέατος ἐμπλεων τράγον.

In quo versu τράγον, quod Lobeckius cum ἀχαίνην coniungit et de placenta intelligit, mihi cum Schweighaeusero pro imperativo aoristi accipiendum videbatur, ut ἐπιβάλον apud Etymol. M. p. 793, 5. et Eustathium ad Hom. p. 1753, 5. item ἀγαγον, de quo Hesychius Ἀγαγον: ἀντὶ τοῦ ἰγαγε. Fortasse etiam ἀπόθανον, quod Par. A. habet in Demetrii verbis apud Stobaeum Flor. VIII, 19. ubi tamen paulo post legitima forma usus est ἀπόθανε, et φάγε ὃ τι ἀν ἥδιστα φάγοιο (leg. φάγοις). Omisere autem illum versiculum qui populares Graecorum cantilenas collegerunt *).

*) Pariter atque illam a Polluce IX 123 asseratam ludentium puerorum cantionculam:

III p. 116 a. Εὐθύδημος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ ταρίχων Ἡσιόδου φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων τὰδ' εἰρηκέναι

Ἀμφακες μὲν πρῶτον στόμα καὶ κριταίαντα καὶ Διόνην
 γναθῶν ἠνδάξαντο δυσσεύμονες ἐχθροβόληες,
 οἷς ὁ ταριχόπλεως ἄδελφός πορος, οἱ πιθόγαστροι
 τμήγοντες τετραγῶνα ταρίχια τεκταίνονται.
 ναὶ μὲν οὐκ ἀκλεῖς θνητοῖς γένος ἐξυορύγχου,
 ὃν καὶ ὅλον καὶ τμήτὸν ἅλεις τρηχεῖς ἐκόμισσαν.
 θύνων δ' ὠραίῳν Βυζάντιον ἐπλετο μήτηρ,
 καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου λιβιβάττει.

Omitto cetera. Videtur haec ipse Euthydemus fabricatus esse; minime enim Gesneri Aquat. p. 973 sententia probari potest, Archestrato illos versus tribuentis, quoniam is ὁ τῶν ἐφοράγων Ἡσιόδου ab Athen. VII p. 310. a. vocetur. Multum enim ista ab Archestrato dicendi genere recedunt. Priora ut insanabilia praetermittere licebit. Vs. 3 libri *πιθόγαστροι*, quod qui *πιθόγαστροι* scripsit Casaubonus, non cogitavit piscatores inepte sic vocari. Scribendum οἱ *πιθόγαστροις*, qui gulonibus salsamenta quadrata conficiunt. Vs. 5 etiam nunc teneo quod Spec. I p. 11. conieci *ἐξυορύγχου*. Non minus corruptum est quod apud Lucianum Lexiph. c. 2. legitur *ἐγγυθήκη* pro *ἐγγυθήκη*, vel quod bis in eodem oraculo apud Strabon. I p. 53 et XII p. 536 legitur *Πύραμος εὐρυοδίνης*, pro quo recte epitome habet *ἀργυροδίνης*. V. 6. *ἅλεις τρηχεῖς ἐκόμισσαν* non recte interpretantur salia aspera apportant. Hoc potius dicit, oxyronchum aut integrum aut in frustula concisum sale condiri. Vs. 8 et *βυθίων* inutile scombrorum epitheton est, nec particula *τέ* suo loco posita. Scribendum videtur *κυβίων*, quod etsi plerumque de quadratis salsamentorum frustis dicitur, tamen etiam piscis nomen est. Cfr. Arcad. p. 42, 3. Postremo versu pro *λιβιβάττει* nescio

α'. *χελκῆν μύτιαν θηράσαι.*

β'. *θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψαι.*

Quae anapaestis spondiacis scripta sunt. Nec omitendum quod Plinius HN. VII, 11, 25. affert: *φεύγετε καυθαρίδες· λύκος ἀγριος αἶμας (ύμμε?) διώκει*, et illud a Schol. Ven. Iliad. χ' 263 *servatum: ἀνα φιλῶντι λύκοι, νῦν ὡς φιλέουσιν ἔρασταί*, de quo in Bergkii et Caesaris Diario Antiqu. stud. 1844 p. 12. dictum est, item illud apud Plutarch. Quaest. Gr. p. 297 b. *μήποτε νοστήσατε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.*

an rectius scribatur λιθυβάττω. In sequentibus pro Γαδείραθεν reponendum Γαδείρόθεν.

III p. 131 a. Anaxandridis eclogam de nuptiis Iphicratis posui Com. graec. vol. III p. 182 sqq. Eius initium in libris ita fere scriptum est:

λαμπροῖς δειπνοῖς δεζόμεθ' ὑμᾶς
οὐδὲν ὁμοίοις τοῖς Ἴφικράτους
τοῖς ἐν Θράκῃ, καίτοι φασὶν
βυβακάλους αὐτὰ γενέσθαι.

Horum ultimus versus adhuc frustra criticorum artem exercuit. Scribendum vero βουβαύκαλα ταῦτα γενέσθαι, i. e. epulas luxuriosissimas. Adiectivum βαύκαλος memorat Etymol. M. 192, 20. Βαύκαλον: μαλακίζομενον, τρυφερόν. Itaque ludibundus poeta dicere potuit βουβαύκαλος pro λίαν τρυφερός.

IV p. 150 a. οὐκ εἰσφέρεται δὲ οὐδ' ἅμῃς εἰς τὸ πρυτανεῖον. Cod. A recte ἅμῃς. Mox lit. c. κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ Θεοί. Haec tragici poetae verba sunt:

κακὸν κακῶς σέ γ' ἀπολέσειαν οἱ Θεοί.

Videntur autem Euripidis esse. Idem trimeter a Disseno non animadversus latet apud Demosthenem c. Ctesiph. p. 114. poetarum versus, quos Aechines pronunciando corruperit, componentem „ἤκω λιπὼν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας“ καὶ „κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με“ καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ Θεοί, ἔπειτα δὲ οὔτοι πάντες ἀπολέσειαν.

IV p. 156. e. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης (ὕδαρ), ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνείος κατὰ φιλόξενον εἶπε τὸ κατὰ χειρῶν. Falluntur interpretes his verbis Philoxeni Cytherii locum designari existimantes eum quem attulit Athenaeus IV p. 147 e. ἔπειτα δὲ παῖδες νύττρ' ἔδσαν κατὰ χειρῶν. Tam obvia enim haec dictio est, ut inepte Carneus fecisset, si dictum suum, quo facetus esse volebat, poetae lyrici verbis comprobasset. Intelligendus potius celeberrimi nominis parasitus Philoxenus, Περνοκοπίς cognominatus, clarus facete dictis, quae collegit Athenaeus IV p. 242 et 246. Recte locum intellexit iam Eustathius ad Hom. p. 1402, 46. ἀδεταί τις παράσιτος, ἐγκωμιαζόντων τινῶν μὲν τὸ ἀπὸ Λέρνης ὕδαρ τινῶν δὲ τὸ ἀπὸ Πειρήνης, αὐτοῖς εἰπεῖν ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν, ἥγουν τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον. In sequenti epistola Parmenisci ad Molpidem praecunte cod. P. scribendum: καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδεπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηγτοῦμεν φακῆν,

ἡ δ' ἐπεισέρρει. Non ipsis enim verbis poetae usus est, sed ea pro consilio suo paullum mutata orationi immiscuit, quemadmodum Arrianus Periplo PE. 1 p. 4. τοῦτο δὴ τὸ τραγικόν, καὶ τὴν μὲν ἐξηγτολοῦμεν ἡ δ' ἐπεισέρρει. Euripidis autem (huius enim versum illum esse non dubitandum) verba fuere haec:

καὶ τὴν μὲν ἐξαντολοῦμεν ἡ δ' ἐπεισέρρει.

Quae in eadem epistola sequuntur litt. f. verba: ἐμοὶ δὲ κατὰ τὸν Δίφιλον, φησὶ δ' οὗτος ἐν Πελοπί „τὸ δειπνάριον . . . ταῖς κίχλαις ἥδη λέγει“, ea non Parmenisci sunt, sed ipsius Athenaei, id quod praeter singularem et Athenaeo propriam orationis conformationem in citandis scriptorum χρήσεται vel sequentia docent, γέλως οὖν ἐπιγραφέντος etc. In Diphibi enim verbis nihil inerat, quod risum movere posset, inerat autem in ridicula Euripideorum versuum parodia Ζεὺ μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν, et φακός σε δαΐμων καὶ φακὴ τίχῃ λάβοι. In eadem epistola p. 157 b. leguntur haec: Μελέαγρος ὁ Γαδαρεύς — ἔφη τὸν Ὀμηρον Σύρον ὄντα τὸ γένος κατὰ τὰ πάτρια ἐχθρῶν ἀπερχομένους παῖσιν τοὺς ἀρχαίους. In his pro ἀρχαίους scribendum Ἀχαιοὺς, et in proximis ἡ μόνον ἀνέγνωτε συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίδου καὶ φακῆς σύγκρισιν. Vulgo σύγγραμμα, pro quo A habet συγγράμματα, B autem σύγγραμμά superscripto τ.

IV p. 166 f. Theopompus de luxurie Tarentinorum: ἡ πόλις ἡ τῶν Ταραντίνων σχεδὸν καθ' ἑκάστον μῆνα βουδυτεῖ καὶ δημοσίᾳ ἐστιάσεις ποιεῖται. Singulis fere mensibus publicas epulas instituisse Tarentinos nihil habet quod quis iure miretur. Vide igitur ne Theopompus scripserit καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quae digna Theopompo veritatis amplificatio est. Atque ita demum convenit Theopompo cum Strabone VI p. 280. ἐξίσχυσε δ' ἡ ὕστερον τρυφὴ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, ὥστε τὰς πανδήμους ἐορτὰς πλείους ἀγεσθαι κατ' ἔτος παρ' αὐτοῖς ἡ τὰς ἄλλας ἡμέρας.

IV p. 163 e. Ex Hermippo Timaeo aliisque scriptoribus docetur, Diodorum Aspendium omnium primum exitisse, qui, quum Pythagoricam disciplinam profiteretur, eam sequeretur et philosophandi et vivendi rationem, qua Pythagoristarum et vero Cynicorum insaniae praeluderet. Tum ita pergit: πρὸς ὃν ἀποστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι „τῷ περὶ Σηροπέπλου μανίας ὕβρεως τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ“. Apertum est Stratonicum, facetissimi hominem ingenii, his verbis novum, quod Diodorus sectabatur, institutum ita risisse, ut si-

mul fastum hominis et affectatam sublimitatem illuderet. Eam ob causam etiam dictionis forma usus est ea, quae et verborum haberet granditatem et numerose ad aures accideret. At obscurum est quo spectet περί, ineptum item sive potius sensu cassum est *θηρόπεπλος μανία*. Mihi Stratonicus fere hoc dixisse videtur:

τῷ πατρὶ κηροπέπλου μανίας ὕβρεως τε περιστάσιμον
στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα.

Hoc est cynicae insaniae auctori et parenti, quemadmodum haud raro dicitur πατὴρ σοφίας, πατὴρ δόγματος et quae his sunt similia. κηροπέπλου num recte restituerim ipse dubito: hoc tamen certum videtur, latere in illo adiectivo perae memoriam, qua usum esse Diodorum testis est Socicrates apud Diogenem Laert. VI, 13. *Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ διαδόχων Διόδωρον τὸν Ἀσπενδίου καὶ πύγωνα καθεῖναι καὶ βακτρῶ καὶ πήρα χρῆσασθαι*. Verbis περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι auditorum, quos Diodorus habebat, indicari videtur concursus et frequentia. Tenuem viri victum et abstinentiam ab esu animalium ridet Archestratus apud Athenaeum l. l. studiorum assiduitatem et pervicaciam Anthippus sive Anaxippus Com. graec. vol. IV. p. 461. apud quem iactor coquus haec satur:

τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὀψειβιβλία
ἔχοντα καὶ ζητούντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
οὐδὲν Διοδώρου διαφέρει τ᾽ασπενδίου.

Quorum versuum tertius in libris ita scriptus est: οὐδὲν χονδρεῦσι διαφέρει τ' Ἀσπενδίου, quae verba forti indigebant remedio.

IV p. 172 d. πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων (Πανύασις) πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσοάδας ὀρνεῖς, προτέρου Σιτησιγόρου ἢ Ἰβύκου ἐν Ἀσλοῖς ἐπιγραφόμενοις εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ παρ' ἑνὶ δῶρα

σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκριδίας
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

Ita haec exhibenda erant ad fidem cod. B. Vulgo φέρεσθε, quod viros doctos adeo fecellit, ut ipsa Stesichori verba illa esse putarent in hunc modum metro accommodata: φέρεσθέ τε παρ' ἐνὸς δῶρα, quod pro παρ' ἐνία δῶρα dici potuisse vix credibile est. Panyasidis versum fuisse hunc: πέμματα πόλλ' ἐπιθεῖς πολλὰς δὲ τε νοσσοάδας ὀρνεῖς, nuper monuit vir doctus, nescius ita haec iam correcta esse in Anall. Alexandr. p. 368.

B

IV p. 172 f. ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ἐνόματα Μαγίδες καὶ Γόγγυλοι... καλοῦνται δὲ καὶ νῦν τινες αὐτῶν Χεῖρακοι καὶ Ἀρτυσίλειψ καὶ Ἀρτυσίτραγοι καὶ Νευκέροι καὶ Ἰχθυόβολοι. In his Μαγίδες e Villebrunii coniectura editum est; libri μαγάδης. Debebant certe Μάγιδες a Μάγίς, quod nomini Ἄγίς assimilatum est. Nominis Ἀρτυσίλειψ etiam nunc exemplum superest in titulo Deliaci apud Boeckh. no. 158. Ἀρτυσίτραγος autem non a verbo τραγεῖν formatum videtur, sed a τράγος, quod placentiae genus est, de quo vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1064.

IV p. 173 b. Memoratur Πολυκράτων ὁ Κρίθωνος Ῥηναῖος. Frequens nominis Κράτων usus est, at in compositis dicitur κράτης. Ita frustra quæras Καλλικράτων Πεδιοκράτων Ἱπποκράτων Σικράτων pro Καλλικράτης Πεδιοκράτης etc. Itaque Πολυκράτης scribendum videtur.

IV p. 182 d. ὁ δὲ μάγαδης καλούμενος αὐλός, ὁ καὶ παλαιομάγαδης ὀνομαζόμενος, ἐν ταύτῳ ἐξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται. Mirum est non suspectasse criticos ineptum illud παλαιομάγαδης, quod non dubium est quin πλαγιομάγαδης scribendum sit, comparandum illud cum πλαγίαυλος.

IV p. 183 f. Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Κανεῖ ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν καλεῖ ἐν τούτοις „ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν". In his Ἀχαιῶν quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur Λύδιον ὕμνον ἀχέων, tibia Lydium hymnum ingemiscens. De diaeresi cfr. Lobeck. ad Aiæc. 421. Possis item ἰαχῶν, ut est apud Aeschyl. Sept. 849. τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν.

V p. 191 f. Postquam in superioribus dixit non fas esse epulis in deorum honorem habitis diutius immorari, ita pergit: καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. καὶ παρ' Ἀγυπτίους τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς ἐξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἶρηκεν Ἀπολλωνίους ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Corrigendum videtur ἐξήγετο τούτο τῶν συμποσίων γένος, hoc conviviorum genus; epulas sacras dicit. Tum corruptum haud dubie περὶ ΤΟΥΤΩΝ. Legendum περὶ ΕΟΠΤΩΝ. De Apollonio qui de festis scripsit vide Specim. I p. 35 sq.

V p. 199 c. Callixenus in descriptione pompæ Dionysiæ: λέβητες ἐξ θανωτοί εἰκοσι τέσσαρες. Desperant de his critici; mihi ἐξ errore natum videtur, pro θανωτοί autem scribendum suspicor κανωτοί, ut λέβητες κανωτοί sint lebetes canistrati i. e. canistrorum viminibus textorum formam referentes. Voce κανωτός sive καννωτός utitur Schol. Aristoph.

Vesp. 844 χοιροκομῆδὸν ἰστὶν ἀγγεῖόν τι κανωντὸν, et mox: ἔστι δὲ τὸ καλούμε-
ζωγραῖόν κανωντὸν. Utroque loco Ven. habet κανωντὸν.

V p. 212 d. εἰς τὴν Διεύς (sic enim in cod. scriptum) οἰκίαν τοῦ τότε
πλουτωντοῦ ἀνδριώτου ταῖς ἐκ Δήλου προσέδοις. Pro Διεύς corrigunt Διεύχου.
Fortasse Διεύς scribendum, ut homo iste Διεύς appellatus fuerit, cui nomini
simile est Ζηνεύς apud Athen. XIII p. 601 f. ὡς Ζῆνις ἢ Ζηνεύς φησιν ὁ Χῖος.

VI p. 229 b. λὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων· χωρὶς δὲ τοῦ τ στοι-
χείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων „χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν”. Aliam
formam ionicam memorat Etymol. M. p. 743, 19. Τάγηνον: τοῦτο ἰωνικῶς
τινες τίγανον λέγουσιν. At hic etiam ΗΓΑΝΟΝ scribendum pro ΤΙΓΑΝΟΝ,
eademque forma reddenda Photio Lex. p. 564, 15. ubi nunc editur Ἴωνες
τήγανον λέγουσιν.

VI p. 235 a. Clearchus: ἔτι δὲ παράσιτον νῦν μὲν τὸν ἔτοιμον, τότε δὲ
τὸν εἰς συμβίον κατελεγμένον. Non credo corruptum esse ἔτοιμον, sed exci-
disse aliquid, velut τὸν [εἰς τὸ συνδειπεῖν] ἔτοιμον. Mox lit. b. affertur ti-
tulus columnae inscriptus in aede Castorum: τοῖν δὲ βοοῖν τῶν ἡγεμόνων
τῶν ἐξαιρουμένων τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον
τῷ ἱερεῖ τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Qui dicti sint boves ἡγεμόνες nunc constat ex
admonitione Boeckhii Praef. Corp. Inscr. p. VIII. Pro τοῖν ἐξαιρουμένοις
autem scribendum videtur τῶν ἐξαιρουμένων. Quae sequuntur Cratetis verba,
καὶ ὁ παράσιτος νῦν ἐπ' ἀδοξον μὲν κῆται πρᾶγμα, πρότερον δ' ἐκαλοῦντο πα-
ράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἰρούμενοι, in iis priora ita scribenda
videntur, νῦν μὲν ἐπ' ἀδόξου κῆται πράγματος· τὸν ἱερὸν σῖτον dicit hordeum.
Cfr. Plinius HN. XVIII, 14. Atque hinc factum est ut, quos Attici dicebant
παρασίτους, eosdem κριθολόγους appellarent Opuntii, teste Plutarcho Quaest.
gr. p. 292. b. In sequentibus lit. f. scribendum videtur καὶ αὐτὸν ποιεῖ τὸν
παρασίτην λέγοντα. Vulgo pro καὶ legitur διὰ.

VI p. 254 d. Θεέφραστος — φησὶν ὡς Μύρτις μύσσης ὁ Ἀργεῖος Κλεώνυμον
τὸν χορευτὴν ἄμα καὶ κέλακα — λαβόμενος τοῦ ὠτός κτλ. In his vocem μύσσης in
Epit. omisam Dindorfius seclisit. Scribendum potius videtur Μύρτις ἢ
Μύσσης. Ita enim loqui solet Athenaeus ubi de vera nominis forma in-
certus est, de quo admonui Specim. I p. 39. ubi allatis adde I p.
16. e. Διοδώρου ἢ Θεοδώρου, XIII p. 601 f. Ζῆνις ἢ Ζηνεύς, ibid. p. 604 a.
Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος. Myrtis autem iste Argivus fortasse idem est, quem

in Graeciae proditoribus memorat Demosth. c. Ctesiph. p. 295. contra quem disputat Polyb. XVII, 143.

VI p. 257 b. καὶ τῇ μὲν ἀριστερῇ τὸ τοῦ μεираκίου τριχωμάτιον ἐπικοσμῶν, τῇ δεξιῇ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμα διακινῶν ὡς αἰωρῶν ἡδὺς ἦν. Pro αἰωρῶν cod. P. αἰδρῶν. Lege αἰῶραν, ut vidit Casaubonus. Praeterea scribendum τριχῆμα ὡς ἐπικοσμῶν. Non ornabat enim homo iste luxuriosius iuvenis comam, sed ornanti similis erat.

VII p. 259 a. ἦσαν δ' οὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ Ἐχάρος. Ὀρτύγης et Ἐχάρος non cognita aliunde nomina, quorum alterum non caret vitii suspicione. Scribendum videtur Ἐσχάρος ell. Polluce IV, 104. καὶ μὴν Ἐσχάρινθον μὲν ὄρχημα, ἐπώνυμον δ' ἦν τοῦ εὐρόντος αἰλητοῦ, quod Ἐσχαρίειον scribendum suspicor, ab Ἐσχάριος.

VI p. 260 b. In Theopompi loco post verba καὶ γὰρ ἐρχόμενος καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ὑπομένων lacuna indicanda videtur, quam commodè expleas addendo διετέλει, nisi malis, sequentibus verbis ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος parenthesi inclusis, post πλείους omittere particulam τε, quae abest sane a cod. A. At in eiusdem scriptoris loco p. 261 b. nihil mutandum, orationis forma paullo liberius formata ad eundem modum, quo e. c. Sophocles Oed. Tyr. 1462 post verba ταῖν δ' ἀθλίαν οἰκτραῖν τε παρσένοις infert αἰὲν μοι μέλεισθαι.

VI p. 261 b. Scribendum videtur ἐν δὲ τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ γράφει ὡς περιεῖρα Δημήτριος τοὺς κολακεύοντας αὐτὸν κτλ. Eo ducit scriptura cod. B γράφει ὥσπερ εἴωρα. Quid A habeat non enotatum est. In sequentibus revocanda est librorum scriptura Ἰστολαμαῖου δὲ μόνου ναυάρχου.

VI p. 262 e. Διευχίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς „[κατὰ] τὰς καλουμένας, φησὶν, Ἀραίας — μεταξύ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσὶ — γενομένης διαφοράς τοῖς συνεξορμήτασι τῷ Τριόπῃ μετὰ τὸν ἐκεῖνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δάτιον ἀναχωρησάντων [τῶν δὲ τοῖς υἱοῖς τοῦ Τριόπα συμπαραμεινάντων], οἱ μὲν μετὰ Φορβάντος μέναντες εἰς Ἰηλυτὸν ἤλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργῳ τὴν Καμειρίδα κατέσχον. Ita haec redintegrandae esse suspicor, additis quae uncinis inclusa sunt verbis. Phorbas et Pericergus Triopae erant filii.

VI p. 264 c. In verbis Timaei, οὐ γὰρ κεκτῆσθαι νόμον εἶναι τοῖς Λακκοῖς... οἰκίας πλὴν ἐγγύς τῶν χρόνων, scribendum videtur πλὴν ἐγγύς τῶν χρόνων, sive πλὴν ἐγγύς τῇ χρόνῳ, ell. Schol. Thucyd. I, 20 τὰ ἐγγύς τῇ χρόνῳ.

VI p. 267 b. ἡθῶοι ἐξελεθόντες τῆς νήσου ἐκπλεούσας κατέσχον τὴν Ἐφεσον, καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο. Pro ἐκπλεούσας scribendum videtur πλεούσας. Postrema autem non erat: cui corrupta putaret Gublius Ephes. p. 31. Hoc enim dicit, ab his originem ducere qui postea appellati sint Ephesii. In sequentibus Clearchi verbis malim ὁ γὰρ οἰκίτης δούλος ἐστὶν [ἐπὶ] κτήτι κατατεταγμένος. Pergit scriptor: καλούνται δ' οἱ δούλοι, ὡς μὲν Κλέαρχος φησιν, ἄζοι καὶ Σεράποντες καὶ ἀκόλουδοι, ubi qui ἄζοι vocantur, alias dicuntur ἄζοι, quam vocem nuper recte mihi restituisse videor Callimacho Del. 249. ubi vulgo legitur κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἰοῦσσι; allato Hesychio, Ἀοῖοι: μάγειροι, ὑπηρέται, Σεράποντες, ἀκόλουδοι, Καλλιμαχοῦ. Nunc addo Aelian. HA. II, 32. κύκνος, ὅνπερ οὖν καὶ Σεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδωσαν ποιηταί.

VI p. 271 d. Verba κατωνακοφάου καλεῖσθαι δούλους πινῶς παρακλησίους ὄντας τοῖς ἐπυνάκτοις, ineptissime e superioribus repetita, inducenda arbitror; nec habet ea cod. B.

VII p. 276 b. Ex Eratosthene: τοῦ Πτολεμαίου κτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γένη καὶ μάλιστα περὶ τὸν Διώνυσον, ἡρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. τῷ δ' εἰπόντος, καλεῖται μὲν Λαγυνοφόρια etc. Morem olivæ ramos gestandi aliis festorum solemnitatibus quam Minervæ sacris Panathenaicis adhibitum fuisse, neque scriptorum testimoniis doceri potest nec per se probabile est. Cfr. Com. græcæ: II p. 33. Itaque quum in verbis supra adscriptis aperte de Dionysi festo agatur, non dubitari potest, quin τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς scribendum sit; atque habet id ipsum cod. B.

VII p. 301 f. Ἀρχέστρατος δὲ φησιν·

Ἀμφὶ δὲ τὴν ἱέραν τε καὶ εὐρύχορον Σάμον ὄλει
 θύνον ἀλστικέμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν
 ὄρκυν, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος. τούτου δὲ θεοῖς χρὴ
 ὀψωνεῖν. ἃ πρέπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς.

In his quod de variis thynni nominibus dixit, illustratur Sostrati annotatione apud Athen. p. 303 b. qui pelamydem μείζω γενομένην thynnium appellari dicit, ἐτι δὲ μείζονα ὄρκυνον, ὑπερβαλλάντως δὲ αὐξανόμενον γίνεσθαι κῆτος. Versu tertio ὄρκυνα scribendum esse pro edito ὄρκυν, monui Spec. I p. 26. Sequentium autem verborum neque structuram neque sententiam perspicio. Recte quidem vs. 4. Coraes μὴ περὶ τιμῆς scribendum intellexit,

pro μητέρι τιμῆς, sed idem quum id elliptice dici posse censet ita ut subaudiatur *μακρολογεῖσθαι*, longissime a vero abartavit. Excidit haud dubie *versus*, cuius initio fortasse verbum *θηριάαν* vel simile quid positum erat. Cetera ita expedio:

τούτου δὲ θεοῦ χρεή
ὁψωνεῖν ἅ πρέπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς —

Nimirum non omnes thynni partes expetebant gulosi; caput e. c. in vilissimis obsoniis habebatur, qua de re conf. Spec. I. p. 15. contra τὰ σῦραϊα in magno honore erant, ut intelligitur ex Athen. VII p. 303 f. Itaque eas thynni partes quas deceat diis offerendas esse dicit. Inde a vs. 8 leguntur haec:

ἀν δέ ποτ' Ἰταλίας ἱερᾶς Ἰππώνιον ἔλθης,
ἐρπετὸν εἰς ὕδατος στεφάνους, πολὺ δὴ πολὺ πάντων
ἐνταῦθ' εἰσὶν αἴσσιται —

Quorum versuum secundo acutiores videant an emendatio peti possit ex iis quae de Hipponio leguntur apud Strabon. VI p. 256. διὰ δὲ τὸ εὐλείμωνα εἶναι τὰ περιεκείμενα γωρία καὶ ἀνθρᾶ τὴν κόρην ἐκ Σικελίας πεπιστευκάσιν ἀφικνεῖσθαι δεῦρο ἀνδολογήσασσαν· ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξίν ἐν ἔδει γέγονεν ἀνδολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἐορταῖς αὐτοῦ εἶναι στεφάνους ὠνητοὺς φορεῖν. Vs. 11 βρυχίου διὰ πόντου non recte explicat Schweighaeuserus de mari horrisono, quae potestas non inest adiectivo βρύχιος, quod quum ad βρέχων, non autem ad βρυχᾶσθαι, referendum esse primae syllabae mensura indicet, apparet nihil aliud significare quam ὑγρός.

VII p. 315 b. *μημονεύων δ' αὐτοῦ (τοῦ ἑρφεῦ) Νουμήνιος φησι*

Τοῦτ' κεν εὐμαρέως θαλάμῃς ἄπο μακρὸν αἰεῖροις
σκορπίον ἢ ἑρφὸν περιτρέχουσα· τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῇ.

Apertum est poetam in superioribus egisse de esca, qua orphum et scorpium ex lustris educere liceat. In eandem sententiam accipienda haec eiusdem poetae verba VII p. 304 f.

Κεῖνο δὲ δὴ σκέπτοιο τό κεν καὶ ἰουλίδα μαργόν
πολλὸν ἀποτρύπτω καὶ ἰοβόλον σκολόπενδρον.

A quorum sententia aberravit Schweighaeuserus, κεῖνο ad pharmacum aliquod referens quo iulides arceantur; supplendum potius δέλαια et ἀποτρύπτωσθαι intelligendum ut superiore loco μακρὸν αἰεῖρειν. Res aperta est ex VII p. 305 a.

Καὶ δὲ σύ γε μνήσαιο δαλίαςτος, ὅτι παρ' ἄκρα
 ὄχθης αἰγιαλοῦ γαῖωλαφα. —

et ibid. p. 322 b.

τοῖσι κε θηρήσαιο φαγεῖν λαττημένον ἐχθύν,
 ἢ μέγαν συνόδοντα ἢ ἀρνευτὴν ὑπευρον.

Sed ad nostrum locum ut revertar, manifestam corruptelam subiere quae altero versu leguntur verba τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῆς, quibus quas medelas afferre conati sunt critici, earum probari potest nulla; mihi satis leni emendatione scribendum videtur τῶν γὰρ ἐξ' αἰ κρῆς, sed ita ut in sequentis versus initio adfuisse putem ἐσθιέμεν.

VII p. 318 d. ἔγραψε δὲ καὶ Ποσειδίππος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τι-
 μιμένην ταύτην Ἀφροδίτην τόδε τὸ ἐπίγραμμα.

Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδίδου

Κύπριδος ἰλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,

ἣν ἀνακοιρανέουσιν ἐπὶ Ζεφυρηίδος ἀκτῆς

πρῶτος ὁ ναύαρχος Σήκατο Καλλιμάχης.

Zephyrium non littoris sed promontorii nomen fuit; itaque recte Valckenarius a Dindorfio memoratus ἀκρῆς scripsit pro ἀκτῆς. Praeterea corruptum videtur ἀνακοιρανέουσιν, cuius compositi quae vis sit non perspicitur. Recte quidem apud Homerum legitur μάχην ἀνακοιρανέοντα, in quo praepositio spectat ad μάχην. At Posidippus scripserat ἣν ἄρα κοιρανέουσιν. Denique Ζεφυρηῆς vitiosum videtur. Ἀ Ζεφυρίον enim formatur Ζεφυρίτης; et Ζευφρίτης. Illud autem ad ζέφυρος revocandum esset; quemadmodum Nonnus recte dixit Ζεφυρηίδος αἰκῆς. Corrigendum igitur ΖΕΦΥΡΙΔΟΣ, quod vix apice differt a ΖΕΦΥΡΙΔΟΣ. ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀπογραφῆς

VII p. 325 c. Laudatur Melanthius scriptor, de quo dixi Com. graec. vol. IV p. 319. ubi tamen non recte statui de Schol. Apollon. Rh. I, 1126. τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶ εἶναι πατέρας τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι τοὺς Μυλησίους ὅταν θύωσι τῇ Πέμῃ, προσδύειν Τητίαν καὶ Κυλληνῶν. ubi Struvio apud Lobeckium Aglaoph. p. 1358. Menander comicus intelligi posse visum est, ego autem olim Melanthii nomen reponendum esse suspicatus sum. Nunc non dubito, quin ista e Maeandri Milesiacis a Schol. Aristoph. Pac. 263 aliisque apud C. Reilium Vindic. Onomatol. p. 12 laudatis ducta sint. Idem error apud Zenobium Prov. IV, 32. Θράκες ἔρκια οὐκ ἐπίστανται: ταύτης μέμηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ.

λέγει γὰρ ἔτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώ-
λετο. καὶ ἐντεῦθεν ἴωσι καὶ Αἰολεύτιν αἰνύμα γέγονε· Θράκες ὄρκια οὐκ ἐπίσταν-
ται. Quae Menandri Protectoris verba esse non recte statuit Niebuhrus.
Scribendum Μαλιανδρος sive Μαλιάνδριος. Denique eundem scriptorem, cuius
nomen frequenti et facili errore passim Λεάνδρος seu Λεάνδριος scribi con-
stat, commemorari suspicor a Stephano Byz. v. "Τὸν Λεάνδρος, ὃν Νικάνωρ
παρὰ τὴν ἐν μετοισμασίαις, τὴν αὐτὴν "Τὸν καὶ Σάρδεϊς φησὶν, ubi vulgo le-
gitur Λεάνδρος ὁ Νικάνωρ, quae res in errorem duxit Keilium l. l. p. 13.

VII p. 325 d. "Ἐάν δ' ἀποπνύγῃ τρίγλῃ ζῶσα ἐν αἰνῇ καὶ τοῦτο ἀνὴρ
πῆρ, ἀφροδιτιάζειν οὐ δυνήσεται, ὡς Τερψικλῆς ἰστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἀφροδιτίων.
Idem eiusdem hominis opus laudatur IX p. 391 f. Τερψικλῆς τοὺς ἐμπα-
γόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Nomen huius
scriptoris haud dubie fictum est, quippe ab argumento libri ductum, quem-
admodum consimile Terpsionis, quem Archestrati magistrum fuisse et pri-
mum Gastrologiam condidisse testis Clearchus est apud Athen. VIII p.
337. a.

VIII p. 333 e. Polycharmus: καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλήθες τοσού-
τον ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὄρατόν τοῦ πράγματος. Ineptum dicendi genus τὸ
ὄρατόν τοῦ πράγματος frustra Epitomes auctor obscurare conatus est scribendo
τὴν ὄρασιν τοῦ πράγματος. Polycharmus scripserat τὸ ἀόρατον τοῦ πράγματος,
rei insolentiam.

VIII p. 349 e. Machonis versus ita scribendos suspicor:

"Ἡ Νικοκρέοντες εἰσιεὺς" Ἀξιοθεά
γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον
ἀπεψόφησε, κατὰ τῷ Σικυωνίῳ
ἀμυγδαλὴν ἐπιβάτα συνέτριβεν τύχη.
Στρατόνικος εἶπεν „οὐχ ὁμοῖος ὁ ψόφος".

Primo versu legitur vulgo εἰσιεὺσα Βιοθεά, quod recte emendavit Wesselin-
gius ad Diod. Sic. XX, 21. Ita enim constanter ab aliis Nicocreonis, Cy-
priorum reguli, uxor appellatur, non Biothea. Versu tertio legebatur τῶν
Σικυωνίων, quod qui ita intelligunt, ut amygdalam Sicyoniam Axiothea con-
trivisse dicatur, docere debebant Sicyoniarum amygdalarum aliquam apud
Graecos laudem fuisse; at ne nomen quidem earum attulit Athenaeus in co-
piosa de amygdalis disputatione II p. 52 b. - 54 d. Itaque τῷ Σικυωνίῳ
poetam scripsisse suspicor, ut Sicyoniis calceis, qui sumptuosam mulierem

vel maxime decebant, induta fuisse iisque amygdalam contrivisse dicatur. Ac ne pluralem requiras, v. Anall. Alex. p. 114. Quamquam possis etiam τῶν Σικυωνίων, cll. Aristoph. Iys. 229 οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περισκιά. Sequuntur apud Athenaeum eiusdem Machonis haec:

Ἐπιδεικνυμένου πόθ', ὡς ἔειπεν, ἐν Ἐφέσῳ
ἀφύους κισσαριζοῦ τὸν μαθητὴν τοῖς φίλοις,
παρὼν κατὰ τύχην ὁ Στρατόνικος τοῦτ' ἔφη,
ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐ κισσὰ
ἄλλους κισσὰ

Ita haec edidit Dindorfius indicatis lacunis, quarum nullum in codicibus vestigium; nec dubitandum quin recte superstites versuum partes disposuerit. Lacunas autem istas in hunc fere modum explendas esse suspicor:

ὁς αὐτὸς αὐτὸν οὐ κισσὰ[ρίζει φαῦλος ὢν].
ἄλλους κισσὰ[ρίζων φαυλότατος ὢν δείκνυται.]

In quibus illud certe dubitari non potest, quin κισσαρίζει et κισσαρίζων recte restituerim. Nimirum αὐτὸς αὐτὸν κισσαρίζει Macho dixit ad imitationem proverbialis dictionis αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ, de iis iaci solitae, qui re ipsa quales essent ostenderent. Testis est Diogenianus Proverb. III, 16. Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς δεικνύοντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν. De ceteris supplementis cum nemine litigabo.

VIII p. 350 d. Καπίτων ὁ ἐποποιὸς ἐν τετάρτῳ τῶν πρὸς Φιλόπαππον ὑπομνημάτων. Capitonem hunc patria Alexandrinum fuisse Athenaei constat testimonio X p. 425 b. οἰσχροῦσάν τινες ἰστοροῦσι τὴν Ἀρμονίαν, ὡς Καπίτων ἱστορεῖ ὁ ἐποποιός, Ἀλεξανδρεὺς δὲ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν. Is quo tempore vixerit non decernit Vossius Hist. gr. p. 339. Videtur tamen res ad liquidum perducere posse, siquidem Philopappus, cui Hypomnematata sua dedicavit Capito, vix alius esse potest quam ille Epiphanis filius, rex literarum et literatorum hominum studiosissimus, cuius notum est, quod ad hunc usque diem servatur, monumentum Athenis positum. Eidem Plutarchus suum de adulatore et amico dignoscendo libellum inscripsit. De eo vide Wytenbach. ad Plut. Mor. p. 48 e. et Boeckhium Inscr. vol. I p. 433.

IX p. 392 f. De titulo dramatis Δύμναινα ἢ Καρνάτιδες quae dixi Anall. Alex. p. 360. nunc retracto, postquam quae Ungerus tanquam Philargyrii ad Virg. Georg. II, 487. verba attulit, ea Casparis Barthii esse intellexi e Philippi Wagneri Dissert. de Iunio Philarg. I p. 10.

X p. 411 a. *Astydamantis, poetae tragici, afferuntur versus ex Hercule fabula satyrica:*

Ἄλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν

τὸν ποιητὴν δὲ παρέχμεν τοῖς Θεαταῖς τὸν σοφόν.

Perquam dignum memoria hoc fragmentum est propterea quod ne tragicam quidem poesin ab usu parabasiū alienam fuisse luculenter ostendit. Eandem rem confirmat Aristides Orat. vol. II p. 523 Dind. καὶ κωμικοὶ μὲν καὶ τραγωδοὶ καὶ τοῖς ἀναγκαίοις τοῖς ἀγωνισταῖς ἰδοὶ τις ἂν καὶ τοὺς ἀγωνοθέτας καὶ τοὺς Θεατὰς ἐπὶ γυμνασίου μικρὸν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ὠφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἢ ὑποκρίνονται δημηγοροῦσι σιμνῶς. Non credo tamen in tragoediis id unquam poetas facere ausos esse, sed in satyricis dumtaxat fabulis. Cui sententiae repugnat sane Pollux, qui Euripidem in multis fabulis, Sophoclem autem in Hipponoo parabasi usum esse affirmat IV, III. τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἢ παραβῆναι), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποιήκει ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γὰρ τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παράδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμύλλης ποιῆσπανάκις, ὥσπερ ἐν Ἰππόνη. Atqui Pollucem in rebus ad scenam spectantibus negligentissimum constat scriptorem esse, qui ut de Danae manifesto ea tradit, quae nihil faciunt ad parabasin, ita ne in iis quidem quae de Hipponoo affert, fide dignus habendus est.

X p. 412 b. ὁ Χῖος ῥήτωρ Καύκαλος, ὁ Θεοπόμπου τοῦ ἱστοριογράφου ἀδελφός, ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ. Huius scriptoris nomen latere videtur apud Photium p. 221, 8. ubi editur: Καύκατος δὲ διὰ τὸ ἐλεγυρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης Δημνίας. Aliud rarissimi nominis exemplum est apud Scylacem Periopl. 107 ubi Καυκαλοῦ (Καυκαλοῦ) κώμη memoratur.

X p. 413 a. Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος τῆς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον. Astydamanti Astyanactis nomen substituendum esse docui Spec. I p. 15. ubi iis, quae de celeberrimo pancratiasta attuli, adde Syncell. ed. Bonn. p. 251 Ἀστυνάαξ Μιλήσιος τὸ παγκράτιον νικῆ τρίτον. οὗτος δὲ καὶ ἐξ ἀνδρῶν σισία κατήσθιν. Idem nomen in Ἀτυνάας corruptum arbitror apud Phlegontem Photii Bibl. p. 83, 40. Ἀτυνάας Ἰπποκράτους Ἀδραμυντίου παῖς.

IX p. 415 b. Sosithi de Lityersa versus ita a Dindorfio editi leguntur:

Ἔσθαι μὲν αὐτὰς τρεῖς ὄνους κανθλίους
 τρεῖς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει δ' ἓνα
 καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.

Horum priora apertum est, ut nunc eduntur, nihil aliud significare posse quam Lityersam trinos singulis diebus asinos comedere. Nec satisfaciunt quae Hermannus Opusc. I p. 56 dixit. Pro αὐτός, quae deteriorum librorum scriptura est, Ven. aliique codices habent αὐτούς, in quo quid aliud latere dicamus quam ἄρτους, ut legitur apud Tzetzen Hist. II 592? Tum non ὄνους, quod e Tzetzta repositum est, in libris Athenaei habetur, sed ὄλους. Hinc scribendum videtur:

Ἔσθαι μὲν ἄρτους τρεῖς ὄλους κανθλίους —

Ἄρτους κανθλίους panes ingentis magnitudinis dixit, quae interpretatio et propter oppositionem, τῆς βραχείας ἡμέρας, et vero etiam propterea aptissima habenda est, quoniam ἄρτος per se spectatum nullam certae magnitudinis notionem habet.

X p. 418 d. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Idque deinceps Xenarchi verbis comprobatur, qui in Scythia dixerat: ἐπὶ τὰ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν. τί λέγεις; καπάνας; ναί· καπάνας Θετταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Harum formarum ἀπήνη = καπήνη eadem est ratio, quae e. c. inter Αὐλωνία et Καυλωνία obtinet. Perrara huius formae vestigia sunt; reddenda autem Polemoni apud Schol. Pindari Ol. 5 p. 118 τὴν δὲ ἀπήνην λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν φησιν ὁ Περίμων, οἱ δὲ Θετταλῶν εἶναι τὴν λέξιν. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπήνη αἰπήνη (leg. αἰπεινή) τις οὔσα διὰ τὴν ὑπερτερίαν. Apertum est haec ita demum intelligi posse, si scribas τὴν δὲ ἀπήνην καπήνην (καπάναν) λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν.

X p. 420 c. Allatis Lycophronis versibus de Menedemo eiusque sodalibus ita pergit: ἐξῆς δὲ φησιν ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον „τράχημα γὰρ ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.“ ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πολλὰκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἑω καλῶν, τοῖσι δ' οὐδὲ πω κόρος. Pro ἱστορεῖται scribendum iστορεῖ, i. e. Lycophron, cuius fragmentis iam addi possunt fere haec de eiusdem philosophis dicta: ὁ τὴν ἑω καλῶν | κατέλαβεν ὄρνις, τοῖσι δ' οὐδὲ πω κόρος. Quorum postrema compares cum eiusdem Lycophronis versu apud Stobaeum CXIX, 13. τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γὰρ ἐστ' αὐτοῦ κόρος.

X p. 435 e. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Συρακοσίῳ πολιτείᾳ καὶ συνεχῶς φησιν αὐτὸν ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μέσσειν. De Philippo, Alexandri patre, haec prodidit non Theopompus, in quo tam immanem rei exaggerationem

non miraremur, sed sobrii vir iudicii Aristoteles, quem vix dubitem scripsisse ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα.

X p. 442 f. Theopompus Callimachi auctoritate uti non potuit. Itaque verba ἐπιεικῶς δ' εἰσὶ πάντες (sic enim scribendum) usque ad κισυβίῃ Athenaeus de suo attexuit Theoponipi verbis, cuius fragmentum desinit in ὠρμηκότες.

X p. 445 b. Antheam Lindium Phanodemus primum iuvenisse dicit τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσιν, ἥ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. In postremis verbis non haesissent interpretes, si ἰάμβους non ad metricam formam, sed ad argumentum referendos esse intellexissent. Itaque Asopodorus satirarum soluta oratione scriptarum auctor erat; quae res nequaquam indigna memoratu est, nec omittenda erat ab iis qui graecarum literarum historiam explicuerunt. Verum multo impeditiora sunt quae de Anthea dicuntur, quae intelligerem sic scripta: τὴν διὰ τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων σύνθεσιν. Ita Antheas oratione usus esse diceretur numeris quidem soluta, at poeticorum verborum usu poeticae orationi assimilata. Sed videtur aliquid reconditius latere.

X p. 454 d. τὸ δ' αὐτὸ πεποίηκε καὶ Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιὸς ἐν τῷ Τηλέφῳ. ἀγράμματος γὰρ τις κἀνταῦθα δηλοῖ τὴν τοῦ Θησεύς ἐπιγραφὴν οὕτως. Thesei quo pacto in Telepho partes esse potuerint vereor ne iusto artificiosius explicaverit Welckerus Trag. graec. p. 990. Vide igitur ne pro Τηλέφῳ scribendum sit Τληπολέμῳ, quorum nominum quam proclivis sit permutatio intelligitur e Schol. Aristoph. Pac. 527 ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου, de quo dixi Hist. Com. p. 385 not. 80. Tlepolemi autem multiplex fuit in fabulis Graecorum cum Theseo coniunctio.

XI p. 782 b. Memoratur scyphus cui Troiae excidium insculptum erat cum hac inscriptione:

Γράμματα Παρρυσίου, τέχνα Μυός. ἐμὲ δὲ ἔργον

Ἰλίου αἰπινᾶς, ἃν ἔλον Αἰακίδας.

Merito in verbis ἔργον Ἰλίου haesit Schweighaeuserus, nec probari potest aut Iacobsii interpretatio ἔργον de aerumnis et laboribus explicantis, aut Leironni Observ. sur les noms des vases p. 71 ita haec vertentis: mon suiet est la prise de la haute Ilion. Non dubium mihi quin scypho insculptum fuerit EIKON (antiquis enim literis epigramma exaratum erat), quod prono errore abiit in ΕΡΓΟΝ. Nec de biatu timendum in voce

digammata. γράμματα e Iacobsii emendatione editum est: libri enim γράμμα habent. Scribendum igitur γραμμά, quo satis commode operis delineatio indicatur. Tum Παρρασίω item Iacobsii est emendatio, ducta illa e Pausan. I, 28, 2: τῷ δὲ Μυῖ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρρασίον καταγράφει (λέγουσι) τὸν Εὐνόροσ. At Pausaniae locus non caret difficultatibus, de quibus dixit Sillig Cat. Artif. p. 289. contra quem qui disputavit Letronnus Sur la peint. murale p. 300. nescio an non omnia removerit quibus Pausanias erroris arguatur. Quodsi recte libri habent Πηρασίω, is ut diversus a Parrhasio pictor fuisse statuatur, eam doricam formam esse credam pro vulgari Πειρασίω, ut ἄπρος doricè dictum est pro ἡπειρος. Πειράσιος autem idem nomen quod alias Πείρασος.

XI p. 486 b. Postremum distichon carminis, quod Hedyli nomen praefert, partim recte partim secus tractavi Spec. I p. 37. Legendum:

ἦν σώου πάντως, ὡς καὶ πάντως ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα φέρωσι πόσων.

XI p. 491 c. In Lamproclis fragmento de Pleiadibus, αἶτε ποταναῖς ὀμῶννυμι πελειᾶσιν αἰθέρι κείσθε, pro ultima voce nescio an νείσθε reponendum sit, cll. Pindaro Nem. II, 16. ἔστι δ' εἰκὸς — Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὀαρίωνα νείσθαι.

XI p. 493 f. Lepida sunt quae narrantur de Sosibio lytico, quem quum rex Ptolemaeus immerito de mercede negata conquestum esse ostendere vellet, tabulas afferri iussit in quibus nomina eorum consignata erant, qui mercede mactati essent: ἦν ὀνόματα ἐγγεγραμμένα Σωτῆρος Σωτηγένης Βίωνος Ἀπόλλωνος Δίωνος. εἰς ἃ ἀποβλέψας ὁ βασιλεὺς εἶπεν... ἐὰν ἀφέλῃς τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶ, καὶ τοῦ Σωτηγένης τὸ σι, καὶ Βίωνος τὴν πρώτην συλλαβὴν βι, καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, εὐρήσεις σαυτὸν ἀπειληφότα παρὰ τὰς σὰς ἐπινοίας. Apertum est illorum nominum compositione non effici quod efficiendum erat nomen Σωσιβίου. Itaque pro Ἀπόλλωνος*) scribendum Ἀπολλωνίου, Δίωνος autem, quod ad praesentem causam prorsus inutile est et ex dittographia ortum videtur, delendum. Vidit haec et multos ante annos mecum communicavit, cuius nunquam sine desiderio recorder, Lehrsius.

*) Ἀπόλλων num viri nomen fuerit dubito. Ἀπολλωνίτινος servi nomen est apud Athen. XIV p. 636 f.

XII p. 510. d. Empedocles ξανθῶν τε σπονδὰς μελίτων ῥίπτοντες ἐς οὐδας. Pro ξανθῶν Porphyrius Abst. II, 21. ξουθῶν, quod qui recepit Karstenus Empedocel. p. 270. μελίτων pro μελισσῶν dictum statuit, quae etiam Lobeckii Pathol. p. 379 sententia est; at quid impedit quominus μελίτων ad μέλι referatur? Hoc si verum est, intelligitur ξουθῶν prorsus esse reiiciendum. Hoc enim adiectivum agilem potius et celerem denotare videtur quam flavum, quem significatum qui antestantur grammatici exemplum, quod sciam, attulerunt nullum. Ab eo quod deflexum est nomen viri Ξεῦθος, Herodianus Dict. sol. p. 42, 8 componit cum Βούθος et Νεῦθος, quae mihi composita esse videntur pro Βούθοος et Νεύθοος, quemadmodum Βήθος dictum est pro Βηήθοος, Πέριθος pro Περίθοος, Ἀλκίθοος pro Ἀλκίθοος, Δαίθοος pro Δαίθοος.

XII p. 518 c. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς (Συβαρίταις) διὰ τὴν τρυφὴν ἀνθρωπάρια μικρὰ καὶ τοὺς σκωπαίους, ὥς φησιν ὁ Ἱώμων, τοὺς καλουμένους παρὰ τισὶ στίλπννας. Verissime Theophilus Roeperus loco Timionis se Timaei nomen requirere mihi indicavit. Mox lit. f. recte Ven. Ματσανάσσης habet pro Ματανάσσης. Vide Suidam s. v. Θύον emendatum Anall. Alex. p. 151.

XII p. 520 a. In oraculo Pythiae rectissime Epit. ἔστ' ἂν δὴ πρότερον. Lit. b. malim ἐγένετο δ' οὖν αὐτοῖς. Paullo post sequitur Charonis Lamprasceni locus: ἐκέλευσεν αὐλεῖν τὰ αὐλήματα, ὅσα οἱ ἵπποι τῶν Καρδιηνῶν ἐξεπιστάτατο. Malim ἐξεπιστίατο. Ac nescio an ibidem etiam ἀποδεχθεῖς et ἀπικομένη pro communibus formis restituenda sint. Lit. f. revocanda librorum scriptura ἅπαντες, indicata lacuna.

XII p. 523 a. Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄν, τῶν κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων καὶ κατοικησάντων, οἱ μετὰ τοὺτους λήθην λαβόντες τῆς Κρητῶν περὶ τὸν βίον εὐκοσμίας εἰς τοῦτο τρυφῆς — ἤλθον, ὥστε πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντρίψαιμενοι καὶ προκόμια περιδετὰ τε λαβόντες στολὰς μὲν ἀνδρῶς φορῆσαι κτλ. De Cretica Iapygum aliarumque Italiae inferioris gentium origine, sive vera sive fabulosa, certe a multis scriptoribus tradita et credita, aliquanto plura afferri possunt quam factum est ab Carolo Hoeckio in Cretae vol. 2 p. 382. Quod autem Glaucum nominat Athenaeus pro Daedalo, non dubium est quin memoriae errore factum sit, cuius haec causa est, quod scribentis animo obversabantur quae de Glaucō, Minois filio, apud veteres tradebantur similia. Vid. Hygin. fab. 136 et Apollodor. 3, 3, 1. Non recte igitur vir doctus de Glaucō cogitabat Anthedonio. Sed in verbis Athenaei

nonnihil vitiatum est. Scribendum enim: Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄντων, κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων etc. In sequentibus particulam τέ post περιθέτα expunxit Lobeck. Paral. p. 476. Praestat, ni fallor, proκόμια περιθέτας τε cll. Polluce II, 35. Quae sequuntur apud Athenaeum: τοὺς δ' ἡγεμόνας — πορθεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ θεῶν ἀγάλματα, προσιόντων μεδίσταςθαι τοῖς κρείττοσιν, eorum non haec est sententia: praedicentes diis curandum esse ut alio migrent, sed hoc potius illi divinarum rerum contemptores dictitabant: potentioribus cedendum esse.

XII p. 525 c. In Democriti Ephesii verbis κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά Schweighaeuserus ῥόμβους de figuris interpretatur rhomborum similitudinem referentibus; neque aliter Salmasius ad Hist. Aug. vol. II p. 860 et Boetigerus Väs. pict. II p. 77. Quae si vera est interpretatio, pro ὑφαντά necessario requiritur ἐνφαστα. In eiusdem scriptoris verbis lit. d. scribendum omnino καταπέσασται χρυσοῖς κέγχροις pro καταπέπλασται, κέγχρους autem dicit ornamenta millii granis assimilata. Iisdem artifices distinguebant poculorum et vasorum labra. Hinc apud Hesychium s. v. κατακερχοῦνται habemus πίνakas κερχνωτοῦς, ad quae conferas Athen. XI p. 475 b. κερχῆσιν dici statuentem διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ.

XII p. 525 e. τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε „βαδίζων Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.” Paroemia fuisse videtur metrica, βαδιστὴ εἰς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, quae res in multis proverbiiis viris doctis fraudi fuit, velut apud ipsum Athenaeum VIII p. 362 b. σαντὸν ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος. Plutarchus Quaest. gr. p. 298 f. οὐδεὶς εὐεργέτη βούν εἴδυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας. Lege οὐδὲ εἰς εὐεργέτη βούν εἴδυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας. Idem Quaest. nat. p. 915 e. σῖτον ἐν πηλῷ φύττει, τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει, ubi vulgo φυτεύεται editur. Adde Stephanum Byz. s. v. Ἀλάβανδα, ubi legendum Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη πόλις, et Libanium Orat. p. 175 B. ἀνὴρ ἐρῶν Μεσσηνίων δουλότερος, quae non dubium est quin in hunc modum conformanda sint: ἀνὴρ ἐρῶν Μιλησίων δουλότερος. Quae forma adhuc non cognita, tamen similibus, qualia sunt λεπτίστερος ἐνωρίστερος et alia, satis vindicatur. Cfr. Eustathium ad Hom. p. 1441, 11 sqq. Nec apud latinos scriptores exempla desunt, velut apud Macrobiurn Saturn. VII, 12 proverbii loco frequentari dicentem a gulonibus: mulsum quod probe temperes miscendum esse novo Hymettio et vetulo Falerno, quae tam manifesta habent

glyconici metri cum logaoedico versu coniuncti vestigia, ut vix dubites quin scribendum sit:

Mulsum quod probe temperes

Miscendum novo Hymettio

Et vetulo Falerno.

Quamquam in primo versu aliquid vitii relictum est. Denique admonere licebit verborum, quibus teste Festo retiarum mirmillones ludebant: Piscem peto, non te peto; quid me fugis Galle? Quae Sotadeo versu scripta esse fugit Welckerum Syll. epigr. p. 59 et Guil. Corssenum Orig. Poes. Rom. p. 135.

XII p. 528 c. Κησίας . . . καὶ πάντας μὲν φησι βασιλεύσαντας τῆς Ἀσίας περὶ τρυφὴν σπονδῶσαι, μάλιστα δὲ Νινύαν τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν. Ninyae mollietatem attigit etiam Diodor. Sic. II, 21. venustatem Dio Chrys. XXI p. 509. pulcherrimos barbarorum recensens Σέτωστον τὸν Αἰγύπτιον, ἡ Μέμνονα τὸν Αἰθίοπα, ἡ Νινύαν ἡ Εὐρύπυλον*) ἡ Πέλοπα. Ita enim recte Reiskius emendavit editum Μινύαν. In iis quae p. 529. a. de Sardanapallo leguntur, pro κατακεκιστριζμένον scribendum κατακεκιστριζμένον. In sequentibus προσεῖδε τὸν Ἀρβᾶκην τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Potterus ad Clement. Alex. Paed. III p. 294 corrigit τῶν ὀφθαλμῶν; sufficit τῶν ὀφθαλμῶν. Albuginem oculorum sursum tollere, extremae lasciviae et mollietatis indicium putabatur. In eandem sententiam recte H. Iacobi interpretatur Alexidis verba in Com. gr. III p. 486. βαυκίζομενον τὰ λευκά τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα, de quo admonui in Addendis vol. V p. 91. Adde Dion. Chrys. XXXIII p. 26 in descriptione cinaedi: τὸ τὰ ὄμματα ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίνειν τὸν τράχηλον, τὸ ταῖς χερσὶν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς διαλέγεσθαι.

XII p. 546 b. καὶ ποῦ τις καὶ ποιητὴς ἐφείλετο „δικαιοσύνας τὸ χρῆστον πρόσωπον.“ Incerto poetae lyrico haec assignarunt critici. Euripidis esse verba ex Melanippa docet Schol. Par.***) ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1: τοῦτο ἐκ τῆς Εὐριπίδου σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνη τὸ χρῆστον πρόσωπον. Quod scholion in alio cod. ita scriptum est: τοῦτο Εὐριπίδου τῆς σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνης τηλαυγὲς χρῆ-

*) Eurypylum dubito utrum dicat Libycum illum, Neptuni filium, an Mysium cuius pulchritudinem miratur Helena apud Quint. Sm. IV, 56.

**) V. Osannum in Wolfii Anall. liter. IV p. 538.

σοῦν πρόσωπον. Cum his si ipsa Aristotelis verba, ad quae annotavit ista Scholiastes, coniungas: πολλάκις κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι δοκεῖ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οὗτος ἔσπερος τοῦτο ἔως οὕτω θαυμαστός, quorum postrema manifesto Euripidis sunt, haud contemnenda emergit choricis carminis particula haec:

δικαιοσύνας τὸ χερότεον πρόσωπον·

οὗτος ἔσπερος οὗτος ἔως οὕτω

θαυμάσιος —

Nam θαυμάσιος vehementer vereor ne alter scholiastes ex notissimi loci Pindarici (Olymp. VI, 4.) memoria imprudens Euripideis immisceuerit. Jam vero ex eodem Athenaei loco etiam aliud Euripideae poseos fragmentum lucramur; pergit enim scriptor in hunc modum: καὶ πάλιν „τὸ χερότεον ὄμμα τὸ τῆς Δίκας”, quae iam apertum est non alii poetae assignari posse quam cuius superiora esse docuimus.

XII p. 547 d. Antigonus Carystius: ἡ λοιπὴ παρασκευὴ καὶ ἡ τῶν δειπνῶν περιεργία καὶ ὁ τῶν τραπεζῶν καὶ μαγειρῶν ὄχλος τοσούτος ἦν ὥστε κτλ. In his mire dictum ὁ τῶν τραπεζῶν ὄχλος, pro quo τραπεζοποιῶν scribendum videtur, quorum quam apta sit hoc loco memoria intelligitur e Polluc. VI, 13. ὁ δὲ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἀπάσης τραπεζοποιός, et Athenaeo IV p. 170 f. ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εἰκοσμίας.

XII p. 551 a. πόση οὖν κάλλιον πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὢν καταλέγει Ἐρμιππος ἐν Κέρκυρῃν ἢ ὑπερπλουτεῦντας τῇ Ταναγραίῃ κῆτει εἰκέναι; Nihil dum allatum vidi quod obscuris verbis lucem afferat. Scribendum vero ἢ ὑπερπλουτεῦντα τῇ Ταναγραίῃ Κητεῖ εἰκέναι, cuius emendationis fideiusso-rem habeo Hesychium, Ταναγραίῃ φην κῆτει ὁμοίωτα: Ἐφορος λέγει εἶναι τινα ἐν Τανάγρα παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεῖς. Quorum verborum priora ita corrigenda videntur Ταναγραίῃ φην Κητεῖ ὁμοιότητος, vel si comici poetae verba sunt, Κητεῖ προσέμοιος. Fuit igitur Ceteus praedives quidam Tanagraeus idemque corporis obesitate insignis. Nominis Κητεῖς exemplum, quamquam fabulosum, habes apud Apollodor. 3, 8, 2.

XIII p. 555 a. Δεῖ γάρ, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδεχομένον ἀπὸ συμβόλων πολλὰς δόδειπνῆναι. Legendum ἀποδεξόμενον. Ad sequentia conferendus Demosthenes c. Conon. p. 126f, 19.

XIII p. 557 b. ὅς (Δαρείος) περὶ τῶν ὁλῶν πολεμῶν τριακοσίας πενήκοντα περιέγεται παλλακίδας, ὡς ἱστορεῖ Δικαιάρχος. Pro πενήκοντα ex B scribendum ἐξηκοντα cll. Curtio VI, 20. pellices trecentae et sexaginta, totidem

quot Darii fuerant, Alexandri regiam implebant. De solenni numero CCCLX vide Hist. Com. graec. p. 310.

XIII p. 561 b. De Amoris vi disserens inter alia poetarum testimonia hoc Euripidis apposuit:

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων ἔρως
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ,
ἢ τοῖς ἔρῳσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ
μοχθοῦσι μάχθους, εὐτυχῶς συνεκπένει.

His versibus, quos in Andromeda positos fuisse ex Luciano constat, simillimi sunt quos non addito fabulae titulo ex Euripide attulit Stobaeus Flor. 64, 6.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε (Dobraeus κράτιστε) θεῶν τε κἀνθρώπων ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
ἢ τοῖς ἔρῳσιν εὐμενὴς παρίστατο.

At hi non Euripidis sed ab alio poeta, fortasse comico, ex Euripideis leviter detorti videntur Matthiae. Eam sententiam amplexus est qui de Andromeda Euripidis optime disputavit Fritzsche ad Aristoph. Thesm. p. 507, a iuvene improbam meretricem deperiente illa dicta fuisse existimans. Ego vero non video quo pacto aliquis precari possit: aut ne coge quae improba sunt videri proba, aut amantibus fave! Quae vereor ut apta sit sententiarum oppositio. Nam qua tandem in re Amoris favorem cerni dicamus, si improba amare nos Amor docuerit? an ut in mentis errore perseveremus? Rectissime igitur Arsen. et cod. B pro καλὰ habent καλὰ, ut legitur apud Athenaeum. Iam sublata, quam Matthiae sibi deprehendisse videbatur, parodia, conficitur versus a Stobaeo servatos eodem esse quos attulit Athenaeus, qui quod eos partim integrius et plenius scriptos attulit quam leguntur apud Stobaeum, etiam in aliis Euripidis fragmentis Stobaeus miras habet lectionum ab aliis differentias*).

*) Ex multis ut unum exemplum afferam, mihi non dubitandum videtur quin primus fragmenti e Meleagro fabula a Stobaeo Flor. CXIX, 9 servati versus, *τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ ἡνίκα σκοτός*, idem sit quem affert Etymol. M. p. 803, 36. *φῶς ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἔνν τῷ Ἴ. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ* „τὸ μὲν (leg. τὸ τερπνόν) ἐν φῶς, τὸ δὲ κάτω σκοτός κακόν“. Sic igitur scribendum videtur: *Τὸ τερπνόν ἐν φῶς, τὸ δὲ κάτω σκοτός κακόν, εὐδ' εἰς ἐνὶ οὐδαὶς ἀνὰ θρωσκὸς μέλοι· ἐγὼ μὲν εὖν γεγῶτα τηλικύδ' ἔμμε ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοῦποτ' εὐχόμεαι Δανίῳ.*

XIII p. 561 c. Ποντιανὸς δὲ Ζήνωνα ἔφη τὸν Κιτιά ὑπολαμβάνειν τὸν ἔρωτα θεὸν εἶναι φιλίας καὶ ἐλευθερίας ἔτι δὲ καὶ ὁμονοίας παρασκευαστικὸν ἄλλου δ' οὐδενός. Haec Zenonis de amore sententia fluxit e Socratico fonte. Euclides apud Hermiam ad Plat. Phaed. p. 312 οἱ δὲ ἀπλῶς ἀπτεῖον, ὡς Εὐκλείδης, φιλίας εἶναι τὸν ἔρωτα καὶ οὐκ ἄλλου τιος, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ τινας ἐκπίπτειν εἰς ἀφροδίσια. Quae ad Euclidis Socratici Ἑρωτικόν*) referenda esse recte, opinor, statui ad Fragm. Com. gr. IV p. 171. Nunc addo post φιλίας fortasse adiiciendum esse παρασκευαστικόν.

XIII p. 563 e. Θρυλεῖτε γὰρ ὅτι δεῖ μὴ τῶν σωμάτων ἀλλὰ τῆς ψυχῆς ἔρῶν, αἵτινες μέχρι ὀκτώ καὶ εἴκοσιν ἔτων δεῖν λέγοντες συνέχριν τοὺς ἐρωμένους. Parcipium λέγοντες unde pendeat non apparet. Itaque, nisi aliqua exciderunt, aut οἱ legendum pro αἵτινες, aut scribendum λέγετε pro λέγοντες. Sequuntur haec: καὶ μοι δοκεῖ Ἀρίστων ὁ Κείος ὁ περιπατητικὸς οὐ κακῶς εἰρηκέναι — πρὸς τινα Ἀττικόν, μέγαν τινα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν, ᾧ Δῶρος ἦν ὄνομα. τὴν πρὸς Δόλωνα μοι, φησί, δοκῶ παρ' Ὀδυσσεύς ἀπάντησιν ἐπὶ σε μεταφέρειν ἢ ὅα νῦν τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. Mirifice horum verborum sententiam pervertunt interpretes, qui Dorum ipsius illius Atheniensis nomen fuisse existimant et ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν intelligunt qui formam suam ostentabat, quasi ἐπιδεικνύμενον scriptum esset. Immo Atheniensis iste Aristoni Dorum quendam, hominem aetate grandem, ostendebat eiusque venustatem laudabat. Tum ille tu, inquit, magnorum Dororum cupidus es. Delendum igitur quod sententiam obscurat post ἡλικίαν comma. Iam apparet etiam quo sensu Aristo μέγαλα δῶρα intelligi voluerit.

XIII p. 564 a. καὶ γὰρ τὸ παλαιὸν παιδῶν ἤρων, ὡς καὶ Ἀριστοφῶν ἔφη, ὅθεν καὶ καλεῖσθαι τοὺς ἐρωμένους συνέβη παιδικά. Nescio quem hic dicat

*) Ad Eroticum Euclidis refero etiam quae leguntur apud Stobaeum Flor. VI, 65 in sermone de luxuria: Ἐπὶ δὲ ὁ μὲν ὕπνος νεώτερος καὶ μαιρακιδῆς δαίμων, ὑπνεῖστος καὶ ῥαδίος ἀποφηνεῖν, ὁ δὲ ἕτερος οὗτος πολλὸς καὶ γέρον, ἐν (δὲ) τοῖς πρεσβυτέροις τῶν ἀνθρώπων μάλιστα ἐμφαντικῶς ἀπειστος καὶ ἀπαράιτος. τούτου δὲ (δῆ?) τοῦ δαίμονος ἐργασθὲς ἔστιν ἀκαλλασγῆναι ὅταν ἀπαρ' παρῶ. οὔτε γὰρ λόγους προσίχει οὐδὲν οὔτε ἀκούειν τὸ σύνολον δύναται· κωφὸς γὰρ ἔστιν· οὐτ' αὖ δεικνύναι αὐτῷ ἐμφανταῖς τι αὐτῷ τυφλὸς γάρ ἐστιν. Quorum verborum etsi haud facilis est explicatio, hoc tamen certum videtur, alterum illum quem dicit daemoneum Amorem esse. Ad eundem hunc Euclidem refero glossam Hesychii, Ἀνύξιον· ἀβροκτον. Εὐκλείδης. Lege Ἀνυκτον· ἀτρικτον. Alio loco Hesychius νύξιν explicat per ἔρωσιν.

Aristophontem; certe neque orator neque comicus poeta intelligi potest. Quam ob rem Ἀρίστων scribendum suspicor, cuius Ὀμια ἐρωτικά paullo ante (563 f.) laudavit scriptor.

XIII p. 564 a. πρὸς ἀλήθειαν γὰρ, καθάπερ φησί Κλέαρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι φησὶν. In his alterum φησί delendum videtur. Lycophronidis versus hi sunt:

Οὔτε παῖδὸς ἄρτενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει.
ἢ γὰρ αἰδῶς ἄνδρος ἐπισπείρει.

In hoc carmine, cuius de metro rectius fortasse Hermann D. M. p. 445 statuit Bergkio Lyr. poet. p. 867, mirum est neminem haesisse in tertio versu, qui non intelligi potest nisi ita correctus:

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν (ἐάν) μὴ κόσμιον πεφύκη.

Hoc enim dici debuit, nullam esse pulcram faciem nisi pudoris et modestiae commendatio accedat. Ceterum non ausim cum Bergkio Lycophronidem in poetis ante Alexandrum florentibus numerare.

XIII p. 565 f. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίας τοῖς καλλίστευσ ἐγκρίνεται καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Verbo πρωτοφορεῖν Valesius πορτοφορεῖν, Lobeckius Aglaoph. p. 1025 ἑδοφορεῖν, Struvius ibid. p. 1358 κροκατοφορεῖν substitui voluit. Praestare opinor κρωσσοφορεῖν. Pulcerrimos quosque deligebant eosque in solenni pompa hydrias sacris faciendis necessarias portare iusserunt. Compara sequentia: καὶ ἐν Ἱλιδι κρίσις γίνεται κάλλους καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς Θεοῦ φέρειν τεύχη δίδεται. Cui mori consimilis fuit Tanagraeorum de quo Pausan. IX, 22 in: ὃς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περιεῖται ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ἄμυν. Ad κρωστός cfr. Theognostum Bekk. An. p. 1392. κρώπος (l. κρωστός) ὕδρια.

XIII p. 565 a. Chrysippus: τὸ ξύρεσθαι τὸν πάγωνα κατ' Ἀλέξανδρον προῆται, τῶν πρώτων οὐ χρησιμῶν αὐτῷ. Malim τῶν προτέρων.

XIII p. 566 c. ἐκείνου τοῦ ὁμνίου σοι ποιητοῦ τὴν κνήμην φορῶν, ὃς ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ πανδοκείοις αἰεὶ διατᾶται. Sunt Cynulci ad Myrtilum verba, in quibus quum Myrtilus cognominis poetae τὴν κνήμην gestare dicatur, Schweighauserus Myrtilum antiquae comoediae poetam intelligi voluit. Incertus haeret Casaubonus. Mihi non dubium videtur quin alium quen-

dam poetam Myrtilum Athenaeus intellexerit, qui si comicum dicere voluisset, non videtur dubitandum esse quin id in tanta huius poetae obscuritate aliquo modo indicaturus fuisset; accedit quod nunquam scriptor Myrtilum poetam ad partes vocavit. Pro *διαίτῃ* autem recte Schweighaeuserus *διαίτῃ* coniecit, quod sequentia confirmant.

XIII p. 573 b. *καταλέξω δέ σοι — Ἰωνικὴν τινα ῥῆσιν, ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου, περὶ ἑταιρῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου.* His verbis praefatur scriptor longo sermoni de meretricibus. Excidit autem fabulae nomen, in qua Aeschylus verbo *ἐκτείνειν* de longo sermone dixerat; quod enim cuius in mentem veniat *Αἰσχύλον*, merito reiecit Dindorfius. Suspicio fuisse *ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου Ἀγαμέμνονα*, cll. eius fabulae vs. 803 *θεοὶ μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε*, et 890 *μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας*.

XIII p. 574 a. Pindarus: *κοῦν ἀγέλαν ἐκατόγγυι Ξενοφῶν τελείας ἐπήγαγ' εὐχολαίῃς ἰανθεῖς.* Haec Sophoclis interpretes adhibere debebant explicandis verbis Oed. Col. 722 *τῶν ἐκατομπόδιον Νηρῶν ἀκόλουσος.* Quid enim aliud est *ἐκατόγγυος* quam *ἐκατόμπους*? quod quum recte Hermannus de multis Nereidibus explicuisse videatur, etiam Pindarus Xenophontem multas meretrices Veneri dedicasse dixisse putandus est. De centenario numero vide Hushkium ad Tibull. I, 7, 49 et Wagerum ad Virg. Georg. III, 18.

XIII p. 577 d. Machonis hic versus leguntur, quorum postremi ita corrigendi sunt:

φασὶ καὶ τὴν Μανίαν
τὸν Βασιλέ' εὐμελῶς κελητίτ', ὑπεράγαγον
ἐπαυεσθῆναι Σ', ἣ δὲ τοιοῦτ' ἀπεκρίθη —

Vulgo *Λάμμαν*, quod ut Athenaeus scripsit, Macho scribere non potuit. Sequentia in libris ita scripta sunt *τὸν Βασιλέα εὐμελῶς κελητίται ὑπερεπαυεσθῆναι Σ', ἣ δὲ τοῦτ' ἀπεκρίθη.* Nunquam Macho brevem syllabam ante mutam et liquidam produxit; nam p. 581 b. legendum *ἔταξεν ὁ δ' ἄφρων καιρίμην πληγείς.* Eiusdem eclogae vs. 7 editur *νάρδον τινὰ δένειντ' ἐνεργεῖν εὐχερῇ*, ubi pro *εὐχερῇ*, nisi, quod non puto, id de vili et facile parabili unguento dixit, scribendum *δυσχερῇ*, quemadmodum Pausanias V, 5, 5 dixit *δυσχερῆς ὀδμή* et Nicostratus Athenaei XI p. 499 c. *δυσχερῆς λάγυρος ὄξους.*

XIII p. 578 c. Macho fortasse mirum videri posse dicit Atticam mulierem Phrygio nomine Maniam appellari: *ἣ τὴν Ἀθηναίων τὴν καλύσαι πόλιν, ὅφ' ἥς ἀπαντὲς εἰσὶν ἐπικνωσθέντες.* Scribendum suspicio:

πλὴν τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσει πόλιν,
ὕψ' ἧς ἅπαντές εἰς' ἐπηνωρθωμένοι;

Quamquam, inquit, quid Athenienses impedit, qui ceteris Graecis omnium rerum norma extiterunt? Eiusdem eclogae vs. 21 editur:

διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημί' ἐκτείνας δοκεῖ
καλέται τις αὐτὴν τῶν ἑραστῶν Μανίαν.

Scribendum videtur διὸ τῆς μανίας ῥημάτιον, cll. 18 ῥημάτιον εὐθύ (εὐθύς?) τοῦτο μανίαν ἀνέβασα. Vs. 23 scribendum τὸ πάρεργον δ' ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα. In sequentibus Maniam lapide, Gnathaenam autem κοιλίᾳ προπετεστέρα laborasse dicit. Tum pergit vs. 27:

μετὰ ταῦτα δ' ἡ Γνάθαινα πρὸς τὴν Μανίαν
ἐλοιδορεῖτο καὶ λέγει „τί τοῦτο, παῖ;
εἰ δὲ λίθον εἶχες" — ὑπολαβούσ' ἡ Μανία,
ἔδωκε ἄν, ἢν' εἶχες, φήσ', ἀποψᾶσθαι, τάλαν.

Gnathaenae verba male vulgo intellecta non recte ita distinguuntur: τί τοῦτο, παῖ, εἰ δὲ λίθον εἶχες; Nimirum proverbialis dicendi forma erat εἰ λίθον εἶχες, in eos iaci solita qui ad conviciandum essent propensi. V. Paroemiogr. App. Gott. p. 396. εἰ καὶ (δέ?) λίθον εἶχες: λείπει τὸ ἔβαλες. ἐπὶ τῶν προχείρις οὐνειδίζόντων. Ad eandem normam refingendus Athen. XIII p. 584 c. ubi eadem de Phryne et Gnathaena narrantur. Postremo illorum versuum notatu dignum est τάλαν feminine dictum. In eiusdem scriptoris loco lit. f. recte libri habent καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος γαμετῆς τρέπον γυναικός, ubi Dobraeus scribebat καὶ συνῆν αὐτῇ. Cfr. Athenaeus XIII, p. 563 f. οἵτινες μέχρι ὅκτω καὶ εἴκοσιν ἐτῶν δεῖν λέγετε συνέχεν τοὺς ἐρωμένους.

XIII p. 579 b. Macho: ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα | αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλέμενος. Nisi altior corruptela latet, pro δασύποδα coniecere possis λασίποδα. Ibidem lit. c. corruptissimi leguntur versus:

ὁ δὲ στρατιώτης ὑπὸ τι σκυθῶπάσας
ἀπέπειμψε ταύτην, διαλιπούσα δ' ἡ ἑταῖρα
„μηδὲν παρὰ τοῦτο, φησί, λυποῦ φίλτατε" —

Quorum primo legendum ὑπὸ τι δὴ σκυθῶπάσας. Sequentia ex pluribus contracta videntur Dindorfio, in quo non ascensior viro doctissimo, sed pro ἡ ἑταῖρα scribendum arbitror ἡρέμα, quod cum φησί coniungendum. In eadem ecloga quae leguntur inde a vs. 27 intelligerem sic scripta πότερ' ἄνω θέλεις ἔλθουσ' ἀναπεσεῖν, ἢ κάτω; Vulgo ἅμα βαλεῖν legitur, pro quo

scripsi ἀναπτειν, quod proprium de accumbentibus verbum est. Cfr. Lobeck. Phryn. p. 216. Ac confirmant hanc emendationem sequentia ὑπὸ τι γὰρ δίδεκά σε μὴ μου προπεσούσης τοῦμπλόκιον ὑπεκτραγγῆς. Mox lit. f. leguntur haec:

καὶ τῶν ἐραστῶν Συριακοῦ τινος ξένου
πέμψαντος αὐτῇ χίονα σαπέρδην θ' ἔνα.

Ineptus vero amator unum saperdam amicae dono mittens. Scribendum σαπέρδην θ' ἄμα, in quo σαπέρδης collectivo sensu accipiendum, ut ἐψήγος et alia.

XIII p. 580 b. In Machonis eclogae vs. 34 non recipi debebat a Dindorfio quod ego olim conieceram; aliud vitium latere ostendit duplex verbum finitum ἐνῆλατο et ἐνέπεσεν, quorum prius a sententia loci alienum est. Pro ποτ' ὦν desidero participium, ἐνῆλατ' autem fortasse pro ἐνῆλατε accipiendum. In sequentibus vide an scribendum sit: νῆ τὴν φύλιν Δημήτραν, ἀδίκως τοιγαροῦν, quod etiam metro accommodatius est. De Δημήτραν v. Lobeck. Paral. p. 142. Vs. 46 malim nunc κάλιπαρον quam quod Curis crit. p. 66 conieci καὶ ῥυπαρόν.

XIII p. 581 c. Machon: εἶπεν δέ· δὸς ὅσον ἐπιδυμῆς πάτερ. Post ὅσον excidit opinor φησίν, quod saepe hic scriptor post εἶπεν infert, ut p. 582 a. ἢ δ' εἶπε γελάσας, εἴ· ἵνα Σοφοκλεῖ λαβὼν ὥς φησί, 582 c. ὁ κναφεὺς δ' εἵπεν, ἂν γ' ἐλαδίῳ ταρτημόριᾳ*) μοι, φησί, προσενέγκῃς τρία.

XIII p. 583 a. Machon: Καλλιστόος δὲ τῆς ὕος καλουμένης. Etsi haec genitivi forma, a Casaubono demum pro Καλλιστοῦς illata, Pindarico Ἀχόος excusari potest, Machonem tamen scripsisse puto Καλλιστίου, sive id paronymum est nominis Καλλιστώ, sive ea intelligenda Callistium, quam memorat Athenaeus XI p. 486 a. et XIII p. 585 b.

XIII p. 594 f. καὶ γὰρ ἐνταῦθα καταστάς, οὗ ἂν ἦ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφοριόμενος νεὺς καὶ τὸ πάλισμα, ὅψεται παρὰ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ὑποδοιμημένον μνημα. In his, quae Dicaearchi verba sunt locum describentis, ubi sumptuosum Pythionicae monumentum conditum fuit, unde pendeant verba εἰς Ἀθήνας non intelligitur. Scribendum videtur οὗ ἂν ἦ τὸ πρῶτον τῆς Ἀθηνᾶς

*) Ita Porsonus pro ταρτημόρια. Pollux IX, 65. ταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ταρτημόριον. Photius p. 570, 7. Ταρτημόριον: διχαλῶν — καὶ ταρτημοριῶν τινὰ καλοῦσιν, οἷον διχαλῶν ἔξω. Apud Plinium HN. VII, 49, 160 tetartemorion editum est e coniectura Budaei. Libri artemorion; itaque scribendum tartemorion. Similem apocopen passum est ἡμιδυμῶν pro ἡμιδυμῶνος, de quo v. Didymus apud Priscianum Fig. num. 3.

ἀφορώμενος νεὺς καὶ τὸ πόλισμα, in quibus Ἀθηνᾶς νεὺς de Parthenone, τὸ πόλισμα autem de acropoli intelligendum. Accuratissime igitur locum monumenti illius indicavit, cuius quum tam ingens magnitudo fuerit, ut nulum eius vestigium hodie superesse vix credi possit, videant quibus Atticam peragrarē concessum est, an Dicæarchei loci ductu et indicio aliquid reliquiarum indagare queant.

XIII p. 596 f. Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Ἀήμην ἑταῖραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλευμένον. Haec postrema ut cum superioribus conciliarent viri docti, variis coniecturis tentarunt ipsum illud Παρόραμα, velut Valcken. ad Adon. p. 315 διδραχμον coniecit. Atqui Παρόραμα non sollicitandum est; qui enim λήμη dicitur, idem rectissime dicitur παρόραμα. Cfr. Photius p. 220, 5. Ἀημῶν χυτραῖς — ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωπόντων. Itaque ante illa διὰ τὸ aliquid excidisse suspicor.

XIII p. 596 c. εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν τόδ' ἐποίησε τοῦπύγραμμα Ποσειδῖππος — ἔστι δὲ τόδε.

Δωρίχα, ὅττια μὲν σὰ πάλαι κοιμήτατο, δεσμῶν
χαίτης, ἥτε μύρων ἐκπνοὸς ἀμπεχρόνη,
ἥ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον,
σύγχρους ἐρθρινῶν ἤψαο κισσυβίην.

Vs. 1 satis apte ad sententiam Iacobsius coniecit ὅττια μὲν σὰ πάλαι κόνης, εἴ τ' ἀποδεσμοὶ χαίτης. Sed ἀποδεσμός nisi de fascia pectorali non dicitur. Fortasse praestat ὅττια μὲν σὰ πάλαι κόνῃ ὃ τε δεσμός χαίτης. Vs. 3 etsi ferri potest ἥ ποτε ad Doricham relatum, nescio tamen an praestet ἥ ποτε, ut Doricha Charaxum sua veste in cubili texisse dicatur. Pro σύγχρους non intelligo cur non σύγχρους poeta maluerit. De productione penultimae in ἐρθρινῶν immerito dubitat Dobraeus Adv. II p. 346.

XIII p. 596 e. καὶ Νικαρέτῃ δὲ ἡ Μεγαρὶς οὐκ ἀγεννὴς ἦν ἑταῖρα, ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Post γονέων Schweighauserus εὐγενέων, Coraes ἔνεκα addi voluerunt. Utrouque praestat opinor καὶ γονέων [εὐ ἦκε] καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν, qua dictione praeter alios usus est Aelianus V. H. IV, 15. εὐ γὰρ γένους ἦκων εὐ δὲ καὶ πλούτου οὐκ ἐγυμνάζετο.

XIII p. 608 e. De Chaeremonis fragmentis unus omnium optime meruit Hermannus in Bergkii Annal. 1843 p. 637. cui ut in reliquis lubens assentior, ita illud quod e Centauro petatum est sic potius emendandum existimo:

Ἐνθ' οἱ μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατόν
ἀνθέντων ἀλογχον ἐστράτευσαν ἡδόναῖς
Θηρώμενοι . . . τὰ λειμῶνων τέκνα,

sive malis ἔνθ' αἱ μὲν αὐτῶν et deinde Θηρώμεναι. Vulgo ἔνθεν μὲν αὐτῶν et Θηρωμένων.

XIII p. 609 a. Δειῶν ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Περσικῶν τῆς πρώτης συντάξεως. Dinonem Schweighaeuserus historias suas rerum Persicarum in duas partes distribuisse coniecit, ut altera vetustiore altera recentiore historia complecteretur. Non recte haec disputata esse docet Schol. Nicandri Ther. 613, qui laudat Dinonem ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως. Itaque Dino historias suas in complures libros (συντάξεις), libros in capita distinxerat.

XIII p. 610 b. Πουλυμαθημοσύνης τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν, Ἴππων ἔφη ὁ ἄθεος. ἀλλὰ καὶ Ἡράκλειτος ὁ Θεῖος φησι „πουλυμαδίῃ νόον ἔχειν οὐ διδάσκει“. καὶ ὁ Τίμων δὲ ἔφη „ἐν δὲ πλατυσμέσιν πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν“. Neque Hipponem versibus scripsisse credo, neque Timonem Hipponis versu pro suo usum esse mihi persuadeo. Itaque nescio an aliud quid in eandem sententiam dixerit Hippon, quod quum excidisset, in lacunam ipse ille Timonis versus suffectus est.

XIII p. 611 d. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ τῶν καλουμένων φιλοσόφων φιλοσοφώτερον. Corrigit ἀφιλοσοφώτερον. Argutius fuerit φιλασοφώτερον.

XIV p. 615 b. In Polybii descriptione triumphalium spectaculorum a Lucio Anitio Romanis exhibitorum cum alia obscura et corrupta sunt tam ea quae leguntur lit. c. συνεπιστρέψαντες δὲ τοὺς μέσους χορούς πρὸς τοὺς ἄκρους οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. Quibus in verbis mirum profecto videri debet quod pro uno choro, quem initio memoraverat, subito commemorantur plures. Quae difficultas vide an ita tolli possit, ut pro μέσους χορούς scribatur μεσοχοροὺς. Nec minus corruptum videtur quod continuo sequitur ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπιστύνοντες, ubi fortasse χορευταὶ scribendum. In sequentibus quod simul cum pugilibus in scenam prodeunt tubicines et buccinatores, id Tyrrhenorum more factum est, qui ad tibiae cantum pugilatu contendeabant, v. Athen. IV p. 153 f. Polluc. IV, 56. Neque initium loci Polybiani vitiorum immune videtur; verba ἅμα πάντας e sequentibus temere repetita suspicor, cetera fortasse ita scribenda: πρώτους εἰσῆγεν αὐλητάς,

εἵτινες ἐπιφανέστατοι ἦσαν· οὗτοι δ' ἦσαν Θεόδωρος ὁ Βοιωτίος, Θεόπομπος (excidisse videtur gentile), Ἑρμῆπιος ὁ Λυσιστρατεύς.

XIV p. 616 f. Telestis versus de Minerva tibiam aspernante tractavi Com. Graec. vol. III p. 637. Comparari meretur Plutarchus de ira p. 456 d. καὶ γὰρ τὴν Ἀθηναίαν λέγουσιν οἱ παίζοντες αὐλοῦσαν ὑπὸ τοῦ Σατύρου (Marsyam dicit) νουθετεῖσθαι καὶ μὴ προσέχειν,

οὗτοι πρέπει τὸ σχῆμα· τοὺς αὐλοὺς μέδεις,

κίρθ' ὅπλα (καὶ θῶπλα?) λάζου καὶ γνάθους εὐσχημόναι,

Θεαταμένην δὲ τοῦ προσώπου τὴν ὄψιν ἐν ποταμῷ τινὶ δυσχερῆσθαι καὶ προσέσθαι τοὺς αὐλοὺς. Quae quum aperte e satyrico dramate derivata sint, fortasse ad Euripidis fabulam eam referenda sunt, ex qua haec de Marsya dicta attulit Strabo XIII p. 616. τὰς διωνομασμένας | ναίει Κελαινὰς ἐσχατοῖς Ἰδῆς τότεως.

XIV p. 618 e. Semus Delius in libro de paeanibus: καὶ τοὺς ὕμνους εἰς τὴν Σερόν (Cererem) οὐλοὺς καλοῦσι καὶ ἰούλους. ὁμηγητρίουλοι καὶ καλλιέουλοι. καὶ „πλείστον οὐλον ἔει, ἰούλον ἔει”. Scribendum videtur: πλείστον οὐλον ἔει ἰούλον ἔει, ut sit versus hendecasyllabus Phalaecius. De οὐλος et ἰούλος cfr. Lobeck. ad Aiace. p. 313. Idem metri genus reddendum suspicor incerto poetae apud Plutarch. de Rep. ger. p. 823 a. Κροιστεῖαν ἱλετώτεροι στατήρων, ubi vulgo αἰρετώτεροι legitur.

XIV p. 629 c. Multa τῶν καλουμένων πυργεχῶν genera esse dicit, ὡς παρὰ Κρησὶν ὀρεσίτης καὶ ἐπικρήδιος. Hoc postremum nomen si ad Cretam spectat, ἐπικρήσιος potius quam ἐπικρήδιος scribendum videtur. In sequentibus memoratur saltatio Τελεσιᾶς dicta: Μακεδονικὴ δ' ἔστιν αὕτη ὄρχησις, ἣ χρησάμενοι οἱ περὶ Πτολεμαίων Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου ἀδελφὸν ἀνείλον. Attingit haec Wesselingius ad Diodor. Sic. XV, 71. qui quod Telesiadem ab armatis saltatam esse supicatur, id non in coniectura positum est, sed disertim testatur Hippagoras Athenaei XIV p. 630 a. Ptolemaeum autem dicit Aloritam, de quo cfr. Schol. Aeschini de Parapresb. §. 22. ubi interfecto Alexandro quinque per annos Macedoniae imperium tenuisse dicitur; qua in re notandus est dissensus a Diodoro.

Mox sequuntur haec: παρὰ δὲ Συρακοσίοις καὶ χιτωνίᾳς Ἀρτέμιδος ὄρχησις τίς ἐστιν ἰδίος καὶ αὐλησις. De Artemide Chitonია dixi Spec. I p. 46. Hoc autem loco pro χιτωνίᾳς scribendum videtur χιτωνιάς, ut id ipsum saltationis in Chitoniae Minervae honorem institutae nomen fuerit, comparandum illud cum Τελεσιᾶς, σεβᾶς aliisque chorearum appellationibus.

Pro ἰδιος sine causa requirunt ἰδίᾳ, ut praeter Herodianum dict. sol. p. 7, 6. ipse docet Athen. XI p. 489 c. τὰ περὶ τὴν ἰδίον τροφήν. Ita enim corrigendum quod libri habent αἰδιον, non ut Schweighaeuserus voluit ἰδιαν.

XIV p. 631 d. ἡ δ' ἐμμέλεια σπυνδαία, καὶ ὅτι καὶ ἡ παρὰ Ἀρκάσι κί-
δαρις. Hoc saltationis genus, a nemine praeterea memoratum, Cereri sa-
crum fuisse suspicor, quam Κιδαρίας nomine a Pheneatis cultam fuisse e
Pausan. VIII, 15 in. intelligitur. Nominis haec, opinor, causa fuit, quod
Cereris signum apud Pheneatas capitis tegumento Persicae tiaræ adsimi-
lato ornatum erat. Paulo post lit. e. Casauboni admonitione adiutus cor-
rigo: ἦλκεν ἀπὸ (ὕπὸ?) τῶν αὐτῶν τὰς ἀρμονίας. In sequentibus verbis,
διατρίβων αὐτὸς ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ, postremum hoc praeter consuetudinem
de conclavi scenae vicino dictum est. At fortasse προσκηνίῳ scribendum,
ut Asopodorum ista adhuc in ipsa scena praesentem dixisse statuamus.

XIV p. 632 d. De versibus scriptor disserit ἀκεφάλους, λαγαροὺς et
μειούρους. Ad postremum hoc quod attinet, magna ubique deprehenditur
librorum inconstantia, quorum alii id μείουρος, alii μύουρος scribunt. Ac
mibi unice analogiae convenire videtur altera forma, quam etiam metri
lex sustentat apud Nicandr. Ther. 225. νηδύς ἡ δὲ μύουρος ὑφ' ἑλκαῖ τετάνυ-
σται, et apud Dionys. Per. 404 εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετῆλκι. Ean-
dem requiro apud Terent. Maur. 1929. ubi editur, quemque miuron
Achaica gens vocitare solita est. Nec respuit lex metri apud Ni-
candr. Ther. 287 τέτριπται μύουρος ἀπὸ φλογέοιο καρήνου. Cui consimile est
quod legitur Ther. 417 σπέρχεται ἐκ μύουρος ἀηδέα δέγμενος ὀρμήν. Con-
trariam sententiam defendit Bernhardt ad Dionysii l. l. qui quod non
dubitari posse dicit, quin falsum vocabulum (μύουρος) sensim in libros et
vulgarem scripturam irrepserit, id ego de altera potius forma dixerim,
quam tuerentur optimi libri Pausan. X, 16. omnes apud Arist. A. P. XXVI, 6.
aliisque locis. Quem paulo post Athenaeus affert in λαγαρῶν exemplis
versum Homeri,

αἶψα δ' ἄρ' Αἰνείαν υἱὸν φίλον Ἀγχίσαο,

is neque in nostris Homeri exemplaribus comparet*), neque lagari versus
numeros habet, nisi aut Αἰνέαν scribatur aut φίλον υἱόν.

*) Non magis in nostris Homeri libris comparent quae leguntur apud Athen. IV p. 137 f.
καὶ γὰρ ἑμῶν (Homerus) τοὺς ἀριστοὺς συνάρκην πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ἢ ὅτι οὐδ' ἄλφιτα φησὶν.

XIV p. 636 f. Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς Ἀριστοκλέους ἐπιστολῇ ἀντιγραφῇ. Aristoclis epistola musici argumenti fuit, unde coniicio Aristoclem hunc eundem esse, cuius musica scripta Athenaeus IV p. 174 c. XIV p. 620 c. aliisque locis memorat. Quae si vera sunt, simul aetatem viri tenemus, siquidem Apollodorus, ad quem epistolam illam dederat, vix alius esse potest quam quem omnes norunt literator Atheniensis.

XIV p. 638 b. ἄλλοι δὲ πρῶτον φασι παρ' Ἑλευθερναίων κισθαρίται τὰς ἐρωτικὰς ᾠδὰς Ἀμίτωνα τὸν Ἑλευθερναῖον, οὗ καὶ τοὺς ἀπογόνους Ἀμίτορας καλεῖσθαι. Amitonis posteriori cuius analogiae lege Amitores appellari potuerint non intelligitur. Accedit quod neque Ἀμίτων neque Ἀμίτωρ graece sonat. Quo modo haec expedienda sint cod. Ven. docet, qui pro Ἀμίτωνα habet Ἀμήτορα, et Ἀμήτορας pro Ἀμίτορας. Proinde scribendum Ἀμήτορα τὸν Ἑλευθερναῖον, et τοὺς ἀπογόνους Ἀμητορίδας. Quod plane confirmat glossa Hesychii, Ἀμητορίδας: κισθαρίστας. Κρήτες.

XIV p. 638 c. Ante σκώπτει δὲ αὐτοὺς nihil excidisse ostendi Com. Graec. vol. II p. 28. Tum lit. f. Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ᾠσματα καὶ τὰ Λακρικά καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαφφύου καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν. In his pro ἐρωτικά aut specialius cantilenarum genus expectabam, aut καὶ ante τὰ Λακρικά delendum est.

XIV p. 640 b. Euripides: πλήρης μὲν ὄψων ποτιῶν, πάρεστι δὲ | μόσχων τε σὰρξ τέρενα χηνεῖα τε δαΐς. Ita haec Porsoni praecipitem coniecturam sequutus edidit Dindorfius. Libri μόσχων τέρεναί σάρκες χηνεῖα τε δαΐς, quae ita potius Euripides scripsisse videtur: μόσχων τέρεναί σάρκες ἀρνεῖα τε δαΐς, quae emendatio, si ad palaeographicas rationes exigatur, facillima videri debet.

XIV p. 643 c. Commemorantur πλακουντοποικὰ συγγράμματα cum aliorum tum Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου. Hoc nomen mihi quidem parum graece sonat, ut nesciam an Φαίστου reponendum sit.

XIV p. 647 b. Lynceus in epistola ad Diagoram scripta: τῇ δὲ περὶ τὸν αἵματα δόξῃ τὸν καινὸν ἀνταγωνιστὴν ἐπὶ τῆς δευτέρας εἰσάγουσα τραπέζης ἔχῃεν. Scribendum εἰσάγουσι, scil. Rhodii, ut intelligitur ex iis, quae leguntur III p. 109 d. ἀρχόμενον μὲν τοῦ δειπνοῦ καὶ μεσούντος οὐδὲν λειπομένους ἐπιφέρειουσιν, ἀπειρηκότων δὲ καὶ πεπληρωμένων ἐπιστάγουσι διατριβὴν τὸν διάχρηστον ἐπαχρήτην καλούμενον. Adde III p. 75 e. καὶ ταῦτα (τὰ ἐρινεά) οὐκ ἀπὸ δειπνοῦ — ἀλλ' ἀδίκτου τῆς ἐπιθυμίας εὐσης πρὸ δειπνοῦ παρατίθεικα, ubi παρα-

τεδείκασι scribendum erat. Alia eorum est ratio quae ex eadem epistola servata leguntur XIV p. 654 a. τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ Βότρου Νικοστρατίῳ τὸν Ἰππώνειον ἀντεκτρέφουσι βότρυν. Corrigendum ἀντεκτρέφουσα, sc. ἡ γῆ, ut intelligitur ex p. 652 d. ἡ δὲ γῆ ταῖς μὲν γελιδονεαῖς ἰσχύσιν ἀντιπαρτιδεῖσα τὰς βρυγινδαρίδας*) καλουμένας, τῷ μὲν ἰνέματι βαρβαρίζουσας ταῖς δὲ ἰδοναῖς οὐδὲν ἤττον ἐκείνων ἀττικίζουσας. Quibus proxime illata fuisse suspicor quae leguntur III p. 75 e. τὰ δὲ ἐρνεὰ (Rhodiaca) τοῖς Λακωνικοῖς (ita delicatissimae ficus dicebantur Athenis), ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν, ubi minus recte Casaubonus supplet ἀντιπαρὰβάλλουσι. Nimirum in illa ad Diagoram epistola Lynceus hoc egerat, ut Rhodi insulae esculenta cum Atticis ita compararet, ut Rhodiaca Atticis non cedere efficeret, fecitque id haud dubie in Diagorae amici gratiam, quem Rhodium fuisse vel nomen indicat. Nec terrae tantum fructus sed etiam quae mare gigneret inter se comparaverat, ut docet locus lib. VII p. 285 f. ταῖς μὲν Φαληρικαῖς ὕφαις τὰς Αἰνιάτιδας**) καλουμένας ἀφύας, τῷ δὲ γλαυκίσκῳ τὸν ἔλοπα καὶ τὸν ὄρφον ἀντιπαρτιδεῖσα· πρὸς δὲ τὰς Ἑλευσινιακὰς ψήττας καὶ σκόμβρους — ἀντιγενήσασα τὸν ἁλώπεκα καλούμενον, ubi ad participia feminina subaudiendum ἡ Σάλασσα.

XIV p. 664 e. Menippus in Arcesilao: Πότος ἦν ἐπικωματάντων τινῶν καὶ ματτίνην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις. Frustra hic turbat Schweighauserus. Lacaeam intellige servam. Theognis vs. 980. χέρνιβα δ' αἶψα Σύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἶσω εὐειδὴς ῥαδὴν γερσὶ Λάκαινα κόρη. Claudianus Eutr. II 202. quibus Argivae pulchraeve ministrant Thessalides famulas vel quae meruere Lācaenas.

XV p. 676 a. Polycharmus in libro de Venere: ἡ δὲ Σεός, προσφιλὴς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν, αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρακείμενα αὐτῇ μυρρίνας γλωρᾶς πλήρη ὁδοῦς τε ἡδύτης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἥδη ἀπειρηκῆσι τοῖς ἐμπλόουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος κατιδόντες τοὺς ὄρους ἦκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Pro μυρρίνας aut μυρρίνης reponendum aut deletο πλήρη scribendum μυρρίνας γλωρᾶς. Praeterea τοὺς ὄρους corruptum puto scribendumque τοὺς ἄρμους. In sequentibus libri

*) Brigidaricae sive Brygindaricae ficus a Brygindaris, Rhodiaco demo, nomen duxisse nunc demum innotuit ex titulo Rhodiaco a Rossio Inscr. III p. 31 edito.

**) Rectius Αἰνιάτιδας ab Αἰνεία, ut Κορσιάτης ab Κόρτεια, Ὀρειάτης ab Ὀρειά, et similia eiusdem generis plura. Cfr. Stephanus Byz. s. v. Αἰνεία.

habent θυσίας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναθεῖς τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλμα. Casaubonus θυσίας. Non minus probabiliter corrigas θυσιάσας.

XV p. 679 a. τῆς αἰζώου βοτάνης, ἧς ὁ Ἀνθηδόσιος ἐκεῖνος δαίμων ἐμφορηθεῖς ἀθάνατος πάλιν ἢ τις γέγονε. Tractavi haec Specim. I p. 50. partim recte partim secus. Corrigendum videtur: ἧς ὁ Ἀνθηδόσιος ἐκεῖνος ἀλευτήης (vel ἀσπαλιευτήης) ἐμφορηθεῖς δαίμων θαλάττιος γέγονε.

XV p. 680 d. Ἀκίνιοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὡς φησιν Ἀνδρων. Quod medicus, qualem Andronem fuisse constat, de corollis explicuit, non mirum videri potest, si quidem multum ad valetudinem interesse putabatur, quo quis in conviviiis sertorum genere uteretur. Cfr. Plinius HN. 21, 3, 9. apud Graecos quidem de coronis privatim scripsere Mnesitheus atque Callimachus medici, quoniam et in hoc est aliqua valetudinis portio, in potu atque hilaritate praecipue odorum vi subrepente fallaciter. Hinc est quod Philonidis, nobilis medici, librum περὶ μύρων καὶ στεφάνων laudat Athenaeus XV p. 675 a. et Claudii Saturnini de coronis scriptionem habes apud Tertull. de Cor. VII p. 205.

XV p. 681 a. Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ χρυσῇ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νύμφης Ἐλγχεύσης ὄνομα τὸ ἀνδρὸς ὀνομασθῆναι. Adscripsi haec, si qui forte alii huius libri inscriptionem χρυσῇ βίβλος expediant. Historici argumenti fuisse intelligitur ex loco ab Etymol. p. 160, 22 allato: Πατροκλῆς (Προκλῆς) καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κῆρας κοινωνίαν θέμενοι ᾤκησαν παρὰ τὸν Χήσιον ποταμόν, καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν. ὣν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλειαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκαῖσε ὄντος ἄστεος. οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ. Insigne item fragmentum servavit scriptor Epimerismorum apud Cramerum An. Ox. I p. 80, 10. Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ φησίν. Αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυδίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναῖκες μὲν συμβουλήν τὰ συνήδη ταῖς γυναῖξιν ἔργα ἀπαρνησάμεναι καὶ ζῶναις χρυσάμεναι καὶ ὀπλισμοῖς τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπετίθενον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα (leg. τοῖς ἄλλοις) καὶ ἡμῖν σὺν αὐταῖς ταῖς ζῶναις, ὃ ἐστὶν ἐξέριζον· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνες κεκλησθῆναι τὰς σὺν ταῖς ζῶναις ἀμώσας. Praeterea non memini Themistagoram a quoquam ad partes vocari; nec commemoratum reperio a Gublio in recensu scriptorum Ephesiacorum.

XV p. 682 e. Venustissimum Cypriorum carminum fragmentum attigi Ephem. Archaeol. a. 1845. Ita autem scribendum est:

Εἴματα μὲν χροῖ ἔστω τά οἱ Χάριτες τε καὶ Ὠραι
ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φοροῦσ' ὥραι, ἐν τε κρόκῳ ἐν ὁ ὑακίνθῳ,
ἐν τε ἐν θάλλεθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθει καλῶ,
ἥδ' ἐν νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίᾳς καλύκεσσιν . . .
ἄνθεσι ναρκίσσου καὶ λιβίου· οἳ Ἀφροδίτῃ
ὥραις παντοίας τεθνηυμένα εἴματα ἔσται.

Versu primo εἴματα Canteri emendatio est, in libris ἱμάτια scriptum, qui reliqua ita exhibent μὲν χροῖς τότε αἱ Χάριτες τε καὶ ὥραι. Pro χροῖς Schol. Luciani de salt. c. 5. paullo propius vero habet χροῖας. Reponendum quod supra edidi. Vs. 3 ὥραι scribendum erat non Ὠραι. Post quintum versum aliquid excidisse apertum est. Vs. 6 libri fere καλλισόν, cod. B καλλισόν, quod καὶ λιβίου sive malis καὶ λειβίου scribendum erat; λιβιον scribitur apud Hesychium et in cod. B. Athenaei XV p. 681 e. Denique ultimo versu contra loci sententiam editur vulgo ἔστω. Versibus illis Athenaeus ex eodem carmine subiecit hosce: οὗτος δὲ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στεφάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται δι' ὧν λέγει.

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπέλοισι φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις ἄνθεα γαίης,
ἂν κεφαλῶσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, αἶμα δὲ χρυσὴ Ἀφροδίτῃ,
καλὸν ἀείδουσai κατ' ὄρος πολυπιδάκτου Ἰδης.

Mirum est in his nihil vitii suspicatos esse criticos, qui si ad sententiae vim attendissent, non dubito quin duo fragmenta coniuncta esse vidissent:

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπέλοισι φ. Ἀ.
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις ἄνθεα γαίης . .

καὶ πάλιν·

Πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις ἄνθεα γαίης
ἂν κεφαλῶσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι —

Apertum enim est etiam post secundum versum ad sententiae absolutio-nem aliquid desiderari. Ceterum verba ἄνθεα γαίης non per appositionem praecedentibus adiuncta sunt, sed noto dicendi genere ita videntur intelli-

genda esse, ut Venus flores ad corollas coniunxisse dicatur. Versu quarto scribendum *χρυσήν*.

XV p. 683. Nicandri Georgicorum eclogam tractavi Specim. I p. 30 sqq. Addam nunc alia, si quid forte ad corruptissimi carminis crisin conferre contigerit. In ipso statim initio nescio an scripserit poeta:

Ἄλλοτε μὲν σπείρουσι τε καὶ ὥς ῥαῖα φυτεύουσιν
ἄνθη Ἰαονήδε.

Vulgo ἀλλὰ τὰ μὲν legitur. Altero versu ἄνθη Ἰαονήδε dictum ut Hesiodum illud *Μούσαι Πιερίθεν* et Virgilianum *pastor ab Amphryso*. Ioniam autem intellige Eliacam, cuius perrara apud veteres memoria. Cfr. Strabo VIII p. 346 ἐνταῦθα δὲ καὶ ἄλλα τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύθειον, quod frustra in vitii suspicionem vocatum est. Eodem pertinent Nymphae Ionides in sequentibus a Nicandro commemoratur et a Pausania VI, 22, 7. ἐνόματα μὲν ἐκάστη τῶν νυμφῶν Καλλιφάεια καὶ Συνάλλαξις (Συνάλλαξις Lobeck. Path. p. 510) καὶ Πηγαία τε καὶ Ἰασκίς, ἐν κοινῷ δὲ σφισιν ἐνίκησις Ἰωνίδες. λουομένοις δὲ ἐν τῇ πηγῇ καμάτων τί ἐστι καὶ ἀλγυμάτων παντοίων ἰάματα. καλεῖσθαι δὲ τὰς νύμφας ἀπὸ Ἰωνος λέγουσι Γαργήτου μετακίσαντος ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηναίων. Vs. 6 ferri non potest quod viri docti restitui voluerunt *χρυσήν γε*. Probabilius versum excidisse dicas. Vs. 10 ubi de spatia poeta dicit, quod inter binos quosque rosarum surculos relinquendum sit, recte quidem ὅσον (pro ὁδόν) διπάλαιστα τελέσκων scribendum monui, at praeterea *τελέσκων* corrigendum cum Lobeck. Paral. p. 435. Ceterum pedalia (i. e. διπάλαιστα) rosarum intervalla commemorat etiam Plinius HN. XXI, 21. Vs. 13 necessario scribendum, quod iam Valckenarius vidit, αἶν ἐν ἐξήκοντα. Vs. 15 sq.

οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσάμενῃ ἐπιμεμφής,
Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασι εὐθαλέουσα.

Ita fere haec restituit Schweighaeuserus, cuius rationem qui propterea reiciunt, quod non omitti possit nomen *πόλυς*, eos redarguit Critias apud Athen. I p. 28. ἢ τὸ καλὸν Μαράδωνι καταστήσασα τρέπων. Vs. 22.

ὄφρα δύο κροκῶντες ἐπιζυγέ' ὄντε κορύμβοις
μέσσα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου.

Ita scribendum esse pro edito *ἐπιζυγέοντε* iam olim monui; nunc addo pro *μέσσα* reponendum videri quod sensus loci postulat *μέσσα*. Vs. 27 de ἀνήγεις cfr. Specim. I p. 16. Vs. 39 editur *φλόξ δὲ Θεοῦ αἰγῆσιν ἀνερχο-*

μένης αὐτα. Non sufficit quod Canterus pro αὐτα scribendum coniecit ἀνιῶτα, ac vereor ne gravius vitium lateat, ita fortasse tollendum:

φλόξ δὲ θεοῦ αὐγῇσι ἀνερχόμενου ἐσάξοντα, i. e. orientis solis radiis similis; ἀνερχόμενου pro ἀνερχομένου non decet poetam Alexandrinum, et comparari potest cum Callimacheo ἀρχμινος pro ἀρχμενος, de quo vide Blomfieldum ad H. in Dian. 4. Vs. 46 forsā reponendum τὴν δὲ ῥόδοισιν εἰσκομένην βοτάνην κώδεαν. Pro ῥόδοισιν libri habent δρόσοισιν. Vs. 48 sqq.

Θρίων δ' οἰχομένων ῥέα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ῥιπαί
πλήξαν σάρκα τυπῆσι· τὰ δ' οὐ βάτιν ἐστῆριζαν
οὔτε τί πω βρώμην ποτιδέγματα —

Postrema, quae ut nunc scripta sunt intelligi non possunt, intelligerem sic scripta: οὐδὲ τί πω βρώμην ποτιδέγματα. Vs. 58 recte sine dubio restitui olim ναιομένοισι, qua forma utitur Nicander etiam Alexiph. 515. Vs. 62 σὺν δὲ καὶ ὕληντα πανόσμιον. Cod. A πανόσμιον. Forsan ὕλην τε πανόσμιον. Vs. 66 pro πᾶς δὲ τις nescio an καὶ δὲ τις scribi debeat, et vs. 68 εἴτε πρῶτιστον ἰδῶνται pro ἅ τε. Vs. 70 cod. A ad λίσια ducit, de qua forma cfr. supra p. 39.

XV p. 689 a. καὶ ὅν χρόνον ἐξῆ Berenίκη ἡ μεγάλη. Prorsus notum accidit, Berenicen appellari τὴν μεγάλην, pro quo non dubium est quin recte Schweighaeuserus a Dindorfio neglectus reposuerit ἡ Μάγα.

XV p. 697 a. ἐπ' Ἀντιγόνην δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναῖος ἄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμῖπτου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαιμύλλων γυναικῶν τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος. Verissime Schweighaeuserus eundem utroque loco poetam memorandum fuisse ac proinde utrobique aut Ἑρμῖπτου aut Ἑρμοκλέους scribendum esse intellexit. At fortasse neutrum nomen genuinum est, sed reponendum Ἑρμοδότου, quem Antigoni laudes carminibus celebrasse constat e Plutarchi Apophthegm. p. 182 c. et de Iside et Osir. p. 360 d. Atque hoc idem nomen nescio an reddendum sit Stobaeo Flor. XCVIII, 66. lyricos quosdam versus asserenti adscripto Ἑρμοδόχου nomine. Ea certe aliquanto lenior coniectura fuerit quam Pflugkii, cui Σμωωνίδου reponendum videbatur, quod sequutus est Schneidewinus Delect. p. 393.

XV p. 698 d. Hegemo Thasius: μνήμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐξέλοντ' ἀναβῆναι καὶ σπάνις. In his non λήμμ' ἀνέπεισε scribendum videtur,

ut voluit Iacobsius, sed *λῆμ' ἀνέπεισε*. Sequentia perobscura sunt et multis modis corrupta, quibus lucem allaturum esse speramus Cobetum, cum maxime in expoliendo Athenaei opere occupatum. Eiusdem eclogae vs. 14 scribendum videtur *πεσσομένης ἀλόχου τὸν ἀρχαῖον* (pro Ἀρχαῖον) *ἄρτον ἐν οἴκῳ*, ubi adverte mediam formam *πίσσομαι*, etiam vs. 17 e cod. A restituendam *σὺ δὲ μικρὸν ἐπέλω*.

SUPPLEMENTA

SPECIMINIS PRIMI.

P. 8. Exemplis, quibus Nicandri in novandis verborum mensuris licentiam probare conatus sum, eximendum *δείδει* Alex. 443. quod penultima longa etiam Babrius fab. 75, 2. dixit, et *ῥαδάμους* Alex. 92. quod *ῥαδάμους* scribendum esse fidem facit Hesychius: *ῥαδαμῆ, βλαστάνει*, et *ῥάδαμον, καυλόν, βλαστόν*. Eximendum item dicerem *σισύνθριον*, si constanter id primam syllabam produceret, quae Technici Regimontani ad Ai. p. 245. sententia est; cui adversatur Ovidius Fast. IV 869 et ipse Nicander apud Athen. XV p. 684 b. Scripturam *ῥιμμητός*, quam ibidem attigi, repraesentat cod. Gorlic. Luciani ed. Jac. vol. III p. 180.

P. 12, 18. Adde *Σάτυρος ἐν τοῖς περὶ χαρακτήρων* Athen. IV p. 168. e. *Διόδωρος ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης* ibid. XV p. 541 e. *Ἀντιφῶν ἐν τοῖς περὶ γεωργικῶν* XIV p. 650 e. *Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας* Stephanus Byz. s. v. *Ἀγχίσης. Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν* Schol. Nicandri Thes. 596. *Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ βίων* Diog. Laert. III, 1, 5. ubi *περὶ* expungebat Fubrius.

P. 14, 26. Haec ita scribenda erant: Astyanactem et Antenorem non dubitasse videntur viri docti quin poeta intelligi voluerit Homericos.

P. 15. Carminis Matronis vs. 65 *χρῦστοφρυς ὅς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἴσταται ἰχθύς*, parodia est versus Homericī, *ἔσπερος ὅς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ*. Eiusdem carminis vs. 121 Ven. cod. lectionem satis tuentur loci qualis est Theocriti Id. XVIII, 50. *Λατῷ μὲν δοίη, Λατῷ κουρότροφος*.

P. 18, 4. Eundem Hegesianactem a quibusdam auctorem carminis 'Ανατολή, i.e. de ortu siderum, inscripti habitum esse docet Anonymus Vit. Arat. ed. Buhl. p. 458.

P. 20, 17. Eundem fortasse Sostratum habes apud Athenaeum I p. 18 d. ubi αἰλητής fuisse dicitur, et VI p. 252 d.

P. 22, 18. Adde Sophoclem Athenaei X p. 428 a. ubi in fine trimetri legitur τὸ πίνειν πρὸς βίαν. Nec dubium est quin satyricae fabulae adscribendum sit Ionis fr. 102. σιραῖς ἀφύκτοις ἐν διαθροῖ δακτύλοις, cuius versus pars altera latet apud Grammat. Cramerī AP. II p. 347, 24.

P. 24. Archestrati carminis qui supersunt ab uno Athenaeo servati versus circiter ducenti octoginta omnes versantur in tradendis piscium apparandorum praeceptis. At eodem carmine de ceteris quoque voluptariae vitae instrumentis expositum fuisse ostendunt quae scripsit Athenaeus III p. 116 f. Ἀρχέστρατος μὲν ὁ περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστροῦ ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Hinc cum Philaenide, cuius ἀκόλαστον περὶ ἀφροδισίων σύγγραμμα ferebatur, Archestratum componunt Chrysippus Athen. VIII p. 335 b. — e. et Clearchus X p. 457 e. In eodem carmine de variis vinorum generibus expositum fuisse ex alio quodam Athenaei loco intelligitur. Formam et descriptionem operis praevisse videtur Philoxenus Leucadius, cuius e Convivio Plato comicus Phaon. fr. I. 14. (Com. gr. II p. 672) praeter alios, hosce versus servavit:

Ὅρῳ ἀϊολίαν συνάδοντά τε καρχαρίαν τε
μὴ τέμνειν, μὴ σοὶ νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ.

Quos satis aperta imitatione expressit Archestratus Athen. VIII p. 305 e.

τὸν κάπρον ἂν ἐσθίης, ὠνεῦ καὶ μὴ κατὰλειπε,
κἂν ἰσχύρστος εἴη, μὴ σοὶ νέμεσις καταπνεύσῃ
δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων.

Et reliqui quoque Philoxeni versus, si orationis colorem et praeceptorum traditorum formam spectas, summam cum Archestratis similitudinem reterunt. Non omittendus tamen Clearchus Athen. VIII p. 337 b. Archestrati διδάσκαλον fuisse dicens Terpsionem, quibus quod subiicit ἐν καὶ πρῶτον Γαστρολογίαν γράψαντα διακελεύεσθαι τοῖς μαθηταῖς τίναν ἀφεκτέον, non omnino verum esse docet quod conimemoravi Philoxeni carmen, poetae Archestrato et Terpsione superioris. Non recte enim Perizonium ad Aelian. V. H. XI, 7. Archestratum nostrum baud diversum existimare

ab eo, ad cuius societatem Xanthippum, Periclis filium, se applicuisse Athen. V p. 220 d. tradit, temporum rationes evincunt, si quidem Xanthippus ante Periclem occubuit, Archestratum autem gastrologum circa Olymp. CXVIII scripsisse satis probabiliter demonstrari potest.

P. 25. De Scythico arcu, qualem etiam Penthesilea gestabat in Polynoti tabula apud Pausan. X, 31, 8. cfr. Strabon. II p. 187 (125) Müllerum ad Varron. L. L. p. 151. et Millin Monum. ined. Tom. I p. 15. Ad Hedyli locum quem ibidem tractavi cfr. Babrium fab. 116, 7. τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω.

P. 35, 2. Cfr. Grammat. Bekk. p. 369, 31. Ἀμρετελεύτιον ἔπος: τὸ ἔτχαστον κεφαλαίου τινὲς ποιητικῶς, ubi leg. ποιητικοῦ.

P. 40 fin. Adde piscem chelidoniam Schol. Arat. 224 et gemmas chelidionias Plin. HN. XXXVII, 154.

P. 41, 3. Ipsum illud ἥδη τι habet Antiphanes apud Athen. I p. 8 e.

P. 42. Postremam partem prologi Agenis consideranti, ἐνταῦθα . . μάγοι τινὲς ἔπεισαν ὡς ἄξουσιν τὴν ψυχὴν ἄνω τῆς Πυθιονίκης, haud inepta videbitur coniectura, verbis illis utcunque vitiat, ὅπου ὁ κύλαμος πέφυχ' ὅδε φέτωμ' ἄορνον, indicari locum in vicinia Babylonis eum, quem describit his verbis Lucianus Necyom. 9. εἴτα (superato Euphrate) εἰσπελεύσαμεν εἰς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, περαινομένους δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνῆλιον. Eo autem loco νεκυομαντεῖον fuisse e sequentibus intelligitur, quo magis mihi persuasi in verbis φέτωμ' ἄορνον lacus illius latere memoriam; aornos enim lacus cum necyomantiis fere coniunctos reperio, velut in Thesprotia, apud Cumas Italicas aliisque locis.

P. 43, 12. scribe Carystius pro Dicaearchus. In Euripidis loco ibidem allato nescio an pro εὐτρεπείς scribendum sit εὐτρεπείς i. e. εὐτράπελοι, quod proprie de parasitis, quos describit poeta, dici constat.

P. 53, 5. Verbum ἰδρῦσθαι de situ montis recte dici posse docet Strabo VII, 4, 5. ἰδρῦμός ἐστι.

